

บทนำ

พิมพ์พิช วรทีรน์นันท์ ดีใจจนออกนอกหน้าเมื่อแสนศรัณย์กับ มินนัสรุ่นน้องคนสนิทแวะมาหา พร้อมกับส่งข่าวว่าซื้อที่ดินข้างๆ บ้านสวน ซึ่งประกาศขายเมื่อหลายเดือนก่อนเอาไว้แล้ว

มินนัสชอบสวนสไตล์อังกฤษของเธอมาก ขนาดมีเวลาวางช่วงวันหยุดยังขอมานั่งรับลมชมวิว จึงไม่แปลกใจเลยที่พอบุญห่มอย่างแสนศรัณย์ จะควักเงินก้อนโตซื้อให้เป็นของขวัญแต่งงาน

“พีนึกแล้วว่าคุณแสนต้องซื้อ”

“มินก็ไม่ได้คิดว่าจะซื้อหรอกค่ะ คิดว่าแค่พามาดู...ที่ไหนได้” มินนัส ตาพราว แฉมไม่เกรงใจเจ้าของบ้าน เอนศีรษะซบไหล่สามีอย่างอดอ้อน

“เฮ้อ อิจจาจัง” พิมพ์พิชเห็นกริยาของคู่ข่าวใหม่ปลามันแล้วก็ได้แต่ บ่นอุบ ก่อนจะนึกอะไรขึ้นมาได้ “เออ พี่มีอะไรให้มินดูด้วย เบ๊บนิ่งนะ”

แล้วเจ้าของบ้านก็วิ่งหายขึ้นไปบนชั้นสอง ครู่ใหญ่ก็กลับลงมาพร้อมกับอัลบั้มรูป

“พอดีหลายวันก่อนพีนั่งคัดรูปออกจากอัลบั้ม เลยไปเจอสิ่งที่น่าสนใจ

สนใจเข้า มินลองดูสิ” พิมพ์พิชส่งรูปใบหนึ่งให้รุ่นน้องดู พร้อมกับเหลือบมองคนที่นั่งถัดไปแล้วถามย่า “ใช่ใช่ไหม”

“อะไรหรือครับ” แสนศรัณย์ไม่รู้อิโหน่อิเหน่ พอหยิบรูปที่ภรรยาส่งให้มาดูก็เป็นฝ่ายยิ้มเงินเสียเอง

“ไม่คิดว่าจะมีคนถ่ายติด”

ภาพดังกล่าวยังสืดยอยู่เพราะเพิ่งผ่านไปไม่กี่ปี แต่แพ้นในภาพก็บ่งบอกได้ว่าไม่ใช่ปัจจุบัน บริเวณมุมซ้ายของภาพมีชายหนุ่มคนหนึ่งยืนถือดอกไม้ จ้องไปทางหญิงสาวสวมชุดครุยที่มีคนห้อมล้อม ผู้ชายคนนั้นคือ แสนศรัณย์ที่แอบไปแสดงความยินดีกับมินนัสโดยไม่แสดงตัว เรื่องของเรื่องคือทั้งสองเคยแอบคบกันเมื่อหลายปีก่อน แต่ก็มีเหตุให้เข้าใจผิดจนต้องห่างกันไปเกือบหกปี

พิมพ์พิชเคยเอนตัวใส่แสนศรัณย์ เพราะรับรู้เรื่องของเขาผ่านมินนัสมาตลอด ถึงขั้นเคยตำราดและห้ามมินนัสเข้าใกล้มาแล้วด้วยซ้ำ แต่พอเหตุการณ์ต่างๆ คลี่คลาย เธอก็อดนับถือความอดทนและความรักที่เขามีต่อมินนัสไม่ได้ ยิ่งเคยบ่นให้รุ่นน้องฟังเลยว่าผู้ชายอย่างแสนศรัณย์น่าจะมีอีกหลายๆ คน

มินนัสละสายตาจากภาพแล้วเงยหน้าขึ้นมองคนรักด้วยความปลื้มปริ่มจนน้ำตาคลอ เธอจำได้ว่าเหตุการณ์ในภาพคือวันซ้อมรับปริญญาที่มารดากับป้าดารินไม่ได้ไป มีเพียงเพื่อนๆ ที่สนิทเท่านั้น

“พี่ต้องฝากเด็กแถวนั้นเอาดอกไม้ไปให้มิน”

“แล้วทำไมไม่เอามาให้เองล่ะคะ”

“พี่รู้ว่ามินยังโกรธครับ คงไม่รับดอกไม้ของพี่แน่ๆ” คนมีขนกตติหลังพิมพ์ทำ แม้เรื่องราวจะผ่านไปแล้ว แต่ก็ยังเสียใจทุกครั้งทีนึกถึง

“ช่วงนั้นพิชเคยเจอคุณแสนด้วยใช่ไหมคะ” พิมพ์พิชถามทวนความจำ เธอรู้สึกคุ้นหน้าตั้งแต่แรกแต่เขายืนยันกรานว่าเธอจำผิด คนที่เจอน่าจะเป็นสรวิตมากกว่า

“ครับ ผมไม่คิดว่าคุณพิชจะจำแนกขนาดนี้”

พิมพ์พิชหัวเราะ ความจำของเธอถึงขั้นดีเยี่ยม แม้แสนครั้นยากกับ
สรีรวิเศษจะเป็นฝาแฝด แต่บุคลิกก็ดูต่างกันอย่างชัดเจน

“ฉันคุยกันไปก่อนนะคะ เดี่ยวพิชไปดูเด็กก่อนว่าเตรียมของว่างเสร็จ
หรือยัง”

พิมพ์พิชปลีกตัวออกมาเพื่อให้ทั้งสองได้มีเวลารำลึกความหลัง เธอ
เข้าไปดูความเรียบร้อยในครัว จากนั้นก็ไปเตรื่อยุบริเวณสวนสโตร์อังกฤษ
ระหว่างนั้นเองที่รั้วหน้าบ้านก็มีรถคันหนึ่งแล่นมาจอด ตอนแรกว่า
จะเดินไปดูเอง แต่นึกว้างแซงออกไปเสียก่อน เธอเฝ้ามองห่างๆ กระทั่งเห็น
ว่านี่ผู้จัดการเปิดประตูรั้วให้รถยนต์สัญชาติยุโรปแล่นเข้ามาในบริเวณบ้าน
คิ้วบางขมวดเข้าหากัน เพราะทั้งทะเบียนรถและสีรถล้วนไม่คุ้นตา พอเห็น
ว่าใครลงมาจาการถก็ทำเอาเธอหน้าซีดเผือด

“มีแขกมาขอพบคุณพิชคะ”

พิมพ์พิชยังตระหนก สายตาจับจ้องแต่คนที่เดินตามหลังแม่บ้านมา
ติดๆ

“คุณพิชคะ”

เสียงเรียกซ้ำของแม่บ้านทำให้เธอสะดุ้ง รีบดึงสติตัวเองกลับมา

“ขอบใจค่ะ มีอะไรก็ไปทำเถอะ”

แม่บ้านเดินหายไปทันทีที่จบประโยค พิมพ์พิชจึงหันไปทางผู้มาเยือน

“สวัสดีค่ะ คุณพิช”

สองขาที่ขยับเข้ามาหาทำให้พิมพ์พิชก้าวถอยหลัง ทำหน้าไม่ถูกเมื่อ
ต้องเผชิญหน้ากับ ‘ธนวัฒน์’ อีกครั้ง

เขาเป็นเพื่อนสนิทของแสนครั้นกับมินนัส เธอเพิ่งรู้จักคุณหมอ
หนุ่มได้ไม่นาน แต่...ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาดูจะก้าวผ่านคำว่า ‘คนรู้จัก’
ไปไกล

“คุณหมอ...มาที่นี่ได้ยังไงคะ” น้ำเสียงยามถามฟังดูแปร่งๆ ทว่า

ณ ตอนนี้เธอตั้งตัวไม่ติดจริงๆ

“ผมไปบ้านคุณพิชมาค่ะ”

“คะ?” พิมพ์พิชตกใจมากกว่าเดิม รู้เรื่องที่เขาตามหาอยู่เหมือนกัน จึงพยายามหลบหน้าหลบตาถึงขั้นหอบงานมาอยู่ที่นั่นเป็นเดือนๆ

“ผมไปหาคุณพิชที่คอนโดก็ไม่มีพบ ที่ร้านก็ไม่เข้า โทร. หากไม่รับ ผมเลยตามไปที่บ้าน”

‘บ้าน’ ที่ธนวัฒน์ว่าคงไม่พ้นบ้านใหญ่ที่อยู่ใจกลางกรุงซึ่งมีพิมพ์แซกับภีมวัจน์ ยายและน้ำของเธอเป็นผู้อาศัย คำบอกเล่าดังกล่าวทำให้พิมพ์พิชหัวร่อเป็นอย่างมาก แม้ตอนนี้ผู้เป็นยายจะไปถือศีลต่างจังหวัด แต่ถ้ามีใครสักคนโทร. ไปรายงานคงเป็นประเด็นขึ้นมาแน่ๆ

ใครๆ ก็รู้ว่าท่านั่งห่อหุ้มห่อเธอยิ่งกว่าอะไร ขนาดพิระพัฒน์ อดีตแฟนที่คบกันมากกว่าห้าปี ยังเคยไปเยียนแค่ครั้งสองครั้งเอง

“คุณหมอ!”

“คุณพิชหลบหน้าผมทำไมคะ”

“แล้วคุณจะทำอะไรกับฉันทำไม” แม้จะรู้ดีแกใจ แต่พิมพ์พิชก็หลุดปากถามออกไป

“ผมอยากคุยเรื่องของเรา”

“เราคุยกันจบไปแล้ว” คนที่อยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนขาสั้น เก้าอี้มวดยสูงเริ่มเดินไปเดินมา บุคลิกที่ชอบกระต่ายมาใช้สมองอย่าง ‘กั๊ดเล็บ’ ปรากฏออกมาโดยไม่รู้ตัว

“ผมปล่อยให้มันจบแบบนั้นไม่ได้”

“ทำไมจะไม่ได้คะ เรื่องนั้น...มันไม่มีอะไร คุณก็รู้”

ธนวัฒน์รั้งแขนเล็กให้หยุดเดินแล้วจับให้หันมาเผชิญหน้า “คุณพิชใจเย็นๆ ก่อนนะค่ะ ผมว่าเราคุยกันได้”

“ฉันต้องการจบเรื่องนี้”

“แต่ผม...”

“คุณหมอ!” พิมพ์พิชแทรกขึ้นในทันใด ก่อนจะหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวสิ่งที่อยู่ในใจออกมา “เรื่องของเรามันไม่มีอะไรเลยนะคะ คุณมา จินมา เลย...จบที่วันไนต์สแตนด์ เราไม่ได้อยู่กัน ไม่มีความผูกพันสักนิด แล้วอีกอย่างคุณก็เป็น เอ่อ...เป็น...”

ธวัชณ์ยังดีสีหน้าไม่ถูกกับประโยคตอกกลับของสาวเจ้า จึงได้แต่จ้องหน้าเธอหนึ่ง

ดิไซเนอร์สาวก็อ้ากอยู่หลายวินาทีก่อนจะโพล่งออกมา “คุณหมอชอบผู้ชายนี้คะ แล้วจะมาขอแวกับฉันทำไม”

“คุณพิช!”

“คุณหมอมันไม่ต้องมารับผิดชอบอะไรฉันหรอกค่ะ เรื่องของเรามันจบตั้งแต่ที่ญี่ปุ่นแล้ว คุณหมอสบายใจได้เลย”

“แล้วถ้าคุณท้องล่ะคะ”

หลังจบประโยคของธวัชณ์ รอบบริเวณก็เกิดความเงียบชั่วขณะ ไม่นานที่พิมพ์พิชจะหาเสียงตัวเองเจอ จู่ๆ ก็มีเสียงวินดิงแทรกเข้ามา

“นี่มันอะไรกัน!”

ทั้งสองคนที่มัวแต่ทุ่มเถียงกันโดยลืมนสนใจสิ่งรอบข้างพากันหันไปมอง

“ที่พ่อหนุ่มคนนี้พูดหมายความว่ายังไงซะ ยายพิช!”

“คุณยาย!” หัวใจพิมพ์พิชตกไปอยู่ที่ตาตุ่มเมื่อเห็น ‘พิมพ์แซ’ เดินเข้ามาด้วยสีหน้าถ่มทิ้ง “มะ...มาอยู่ที่นี่ได้ยังไงคะ ก็คุณยายไปถือศีลที่เชียงราย”

ผู้มาใหม่ไม่ตอบ กลับหันไปจ้องชายหนุ่มอีกคนที่ยกมือไหว้ตนทันใด

“แล้วมีอะไรทำไมไม่เข้าไปคุยกันในบ้าน กลัวชาวบ้านชาวช่องเขาไม่ได้ยินหรือไง”

พิมพ์พิชและธวัชณ์มองตามสายตาของคนสูงวัย จึงเห็นว่ายังมีคนอื่นสองคนยืนอยู่ในบริเวณนั้นด้วย

“ไอ้แสน น้องมิน!” ธนวัฒน์ตะลึงพริ้งเพริด ส่วนพิมพ์พิชก็ลื้มไปเสียสนิทว่าตนมีแขก

“มินกับพี่แสนไม่ได้ตั้งใจแอบฟังนะคะ เอ่อ...” มินหน้าสีก็อึก เธอได้ยินเสียงคนทู่มึงกันจึงชวนแสนครั้นยกออกมาดู จนได้ยินเรื่องของทั้งสองตั้งแต่ช่วงแรกๆ

พิมพ์พิชกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ ‘ความจริง’ ที่แผ่หน้ามาตลอดหลายเดือนดูเหมือนจะจู่โจมจนไม่มีทางไหนให้เธอหนีได้อีกแล้ว

“นั่นก็เข้าไปคุยกันในบ้านทั้งหมดนี่ละ”

ทุกคนถูกสายตาลังกรรอบแวนจ้องรายตัวจนรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ ได้แต่ตอบรับเสียงอ่อยแล้วเดินตามพิมพ์พิชเข้าไปในห้องรับแขกของบ้านวรวิทย์นันท์

พิมพ์พิชเดินตามไปทางๆ หน้าซีดลงทุกขณะ เรื่องราวที่เกิดขึ้น ณ ประเทศญี่ปุ่นเมื่อหลายเดือนก่อนผุดขึ้นมาในหัวเป็นฉากๆ

๑

เพื่อนรักและคนรัก

พิมพ์พิชทิ้งตัวลงบนพื้นที่ปูด้วยเสื่อหาหามิในห้องอาหารของ
เรียวกังชื่อดังแห่งหนึ่งในเมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น การเดินทางเกือบสิบ
ชั่วโมงทั้งเครื่องบินและรถยนต์ทำให้เพลียจนแทบหมดแรง

“เหนื่อยมากเลยเธอคะ” เป็นคำถามจากชายหนุ่มที่ทรุดตัวลงนั่งตรง
ข้าม เขาเป็นเพื่อนร่วมทางที่มาจากกรุงเทพฯ พร้อมกัน

“คะ ฉันเป็นคนขี้เมื่อยอยู่แล้ว ยิ่งอายุเยอะยิ่งความอดทนต่ำ” พิมพ์-
พิชตอบพลางใช้มือทุบตามแขนขาไปพลาง พอได้ยินเสียงหัวเราะเธอก็
เหลือบตาขึ้นมอง

“ทำอะไร นี่ฉันพูดจริงนะคะ”

“ก็คุณพิชเด็กกว่าผมหลายปีเลยนะคะ”

“ของแบบนี้ไม่ได้วัดกันที่อายุนี้คะ แล้วอีกอย่างคุณหมอกี่...” พิมพ์พิช
หยุดไปชั่วขณะ แอบสำรวจเรือนร่างของอีกฝ่ายอย่างพิถีพิถัน เพื่อน
ร่วมเดินทางของเธอคือธวัชชัย ชายหนุ่มซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของแสนศรีนัย
และสรวิต เธอรู้จักพวกเขาผ่านมินินัท รุ่นน้องคนสนิทที่เรียนมหาวิทยาลัย

เดียวกันตั้งแต่อยู่ประเทศอังกฤษ

ธันวาคมอยู่ในชุดกางเกงยีน เลื้อยติดสีขาวยาวจนแจ็กเก็ตยื่น พอถอดแจ็กเก็ตออกจึงเหลือเพียงเสื้อยืดที่ค่อนข้างพอดีตัว ทำให้แนบไปกับซิกซ์แพ็คเห็นอยู่รำไร

“ท่าทางคุณหมอลอกกำลังกายเยอะ น่าจะแข็งแรงกว่าฉันอยู่แล้ว”

สายตาที่มองมาอย่างชื่นชมทำให้ธันวาคมรู้สึกกระดากอาย เอื้อมไปคว้าแจ็กเก็ตมาปิดหน้าท้องไว้

“ไม่ต้องเขินหรอกค่ะ นี่ถ้าไม่คิดว่าเราเพิ่งรู้จักกันไม่นาน ฉันคงขอจับไปแล้ว”

เสียงหัวเราะใสๆ ที่ตามมายิ่งทำให้ธันวาคมทำตัวไม่ถูก เขาเพิ่งเคยเจอพิมพ์พิชมาก่อนหน้านี้เพียงสองสามครั้งเท่านั้น แต่ก็พอจะรู้ว่าเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ที่มีความมั่นใจสูง คิดอะไรก็พูดอย่างนั้น แต่ก็ไม่คิดว่าจะเอ่ยออกมาตรงๆ ขนาดนี้

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิคะ คุณหมอไม่ใช่คนแรกที่ฉันขอจับหรือหน้าของกรฉันก็ขบอยๆ ขานี้ก็ดูแลรูปร่างดีมากเหมือนกัน”

“กร...เพื่อนที่คุณพิชมาหาค่ะเหรอคะ”

“ใช่ค่ะ ฉันว่าถ้าคุณหมอรู้จักกรต้องเข้ากันได้ดีแน่ๆ”

พิมพ์พิชยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แอบจับคู่ทั้งสองคนไว้ในใจ กรซัลเป็นเพื่อนชายคนสนิทของเธอซึ่งตอนนี้มาทำงานอยู่ที่โตเกียว จากการแอบสอบถามเลขาฯ ของอีกฝ่าย ทำให้รู้ว่าพักอยู่ที่เรียวกังแห่งนี้ จึงมาดักรอหวังขอค้างคืนด้วย ส่วนพรุ่งนี้ก็มีแผนจะลาออกไปเที่ยวนอกเมืองด้วยกัน

สายตาเพร่าพร่าทำให้ธันวาคมหวั่นใจแปลกๆ ฝ่าฝืนถามไถ่หมินนัสซึ่งติดงานอยู่เมืองไทยตามมาสืบพบเร็วๆ เพราะเขาก็ไม่สนิทชิดเชื้อกับพิมพ์พิชขนาดอยู่ด้วยกันลำพังทั้งวันทั้งคืนได้

“เอาไว้ฉันจะแนะนำให้คุณรู้จักอย่างเป็นทางการนะคะ ไม่นะ...คุณหมออาจมีคนรักษาแผลใจก็ได้ กรยังโสดนะคะ”

“โสด?” ธนวัฒน์ทวนคำอย่างสับสน ชื่อกรน่าจะเป็นผู้ชายไม่ใช่หรือ ที่สำคัญเขาก็ไม่ได้กหัก ทำไมต้องมีคนรักษาแผลใจด้วย

“ค่ะ แล้วกรก็เป็นคนดีมาก ฉันว่ากรกับคุณหมอดึงเข้ากันได้ดี”

กล่าวมาจนถึงตอนนี้ธนวัฒน์ก็เริ่มรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร แต่พอจะชี้แจงแถลงไขก็โดนขัดจากพนักงานที่เข้ามารีบอร์เดอร์ บทสนทนาจึงตัดจบไปเสียดื้อๆ

พอพนักงานออกไป พิมพ์พิชก็กลับมาทบทวนหาตัวเองต่อ ธนวัฒน์เห็นแล้วก็รู้สึกเห็นใจ

“ถ้าทานเสร็จคุณพิชลองไปแช่น้ำอุ่นดูสิคะ ผมว่าผ่อนคลายดีทีเดียว”

“เป็นความคิดที่ดีมากเลยคะ” พิมพ์พิชดีดนิ้วเปาะ เพราะตอนเข้ามาสังเกตเห็นโบรชัวร์ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์บอกอยู่ว่ามีออนเซ็น “คิดแล้วก็เสียตายนะคะ ถ้ายายมินมาพร้อมพวกเราก็คือ ต้องโทษคุณแสนคนเดียวเลย”

เธออดไม่ได้ที่จะบ่นเจ้านายของรุ่นน้องคนสนิทที่จู่ๆ ก็ฉกตัวมินนัสไปต่างจังหวัดกะทันหันจนต้องเปลี่ยนการเดินทางอย่างช่วยไม่ได้

“งานด่วนนี่คะ” ธนวัฒน์มอมยิ้มเมื่อนึกถึงใบหน้าของคนที่หัวข้อสนทนา สาเหตุหลักที่เขายอมตกปากรับคำมาญี่ปุ่นก็เพราะต้องการหาโอกาสใกล้ชิดมินนัสนี่แหละ

“อี! เรื่องงานจริงหรือเปล่าก็ไม่รู้” พิมพ์พิชบ่นอุบ ใครกันจะมองไม่ออกว่าเจ้านายของมินนัสคิดไม่ซื่อ

“คุณพิชว่ายังไงคะ” ธนวัฒน์ได้ยิน แต่เหมือนจะยังไม่เข้าใจความหมายจึงถามย้ำ ใจแป้วแล้วว่าอย่าให้เป็นดังที่คิดเลย

“นี่คุณหมอไม่รู้หรือคะว่าสองคนนั้นเคยคบกัน”

คนฟังอึ้งไปอึดใจ ก่อนจะส่ายหน้าซ้ำๆ

“ตกลงเป็นเพื่อนกันจริงๆหรือเปล่าคะนี่” พิมพ์พิชมีสีหน้าประหลาดใจ ดูว่าคุณหมอหนุ่มจะความรู้สึกซ้ำพอสสมควรเลย “สองคนนั้น

คบกันเมื่อหลายปีก่อน แต่มีเหตุให้ผิดใจกันก็เลยห่างกันไป ตอนนี่กลับมาทำงานด้วยกันแล้วไม่รู้จะสานต่ออีกหรือเปล่า แต่เอาจริงๆ ฉันว่าคุณแสนไม่ปล่อยยายมินฮัวร์”

พิมพ์พิชคาดเดา แม้จะได้เจอแสนศรัณย์ไม่กี่ครั้ง แต่แค่เห็นแววตาก็คงจะมองออก

ปากคนโดนความจริงกระแทกหน้าหนึ่งไปทันที จิตใจที่ฟองฟูตลอดการเดินทางค่อยๆ แปปลง หรือนี่จะเป็นสิ่งที่สรวลกับแสนศรัณย์พยายามบอกเขามาตลอด

‘ยายมินมีคนที่ชอบอยู่แล้ว’

‘ถ้ามินไม่มีคนอื่นในใจ ทำไมไม่คบใครเลยล่ะ’

เหตุการณ์หลายอย่างในอดีตค่อยๆ ชัดเจนขึ้นมา

ถึงว่า...แสนศรัณย์ไม่เคยห่างมินนัทเลย

ถึงว่า...หมอนั่นถึงขวางทุกคนที่เข้าไปใกล้มินนัท

เขาเห็นมาตลอดตั้งแต่สมัยเรียน แต่ดันคิดไปว่าพฤติกรรมดังกล่าวคือพี่ชายที่ห่วงน้องสาว เนื่องจากรดาทั้งสองคนสนิทกันมาก พอมินนัทเรียนจบกลับมาแล้ว เขาเห็นว่าเธอไม่ได้คบหาใครจึงคิดสานสัมพันธ์ ไม่คิดเลยว่าจะมีเบื้องลึกเบื้องหลังเช่นนี้

“คุณหมอ...เป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

มือเล็กที่ยื่นมาโบกตรงหน้าทำให้ธันวธน์หลุดจากภวังค์ ยิ้มเจื่อนอย่างตีสีหน้าไม่ถูก

“เปล่าค่ะ เอ่อ...แล้วนี่คุณพิชโทร. หาเพื่อนติดหรือยังคะ” เขาเสเปลี่ยนเรื่อง แม้ใจจะโหวงโหวงไปแล้วเพราะสิ่งที่ได้ยิน แต่ขอไม่ปักใจเชื่อรอฟังจากปากของมินนัทหรือไม่ก็แสนศรัณย์เองจะดีกว่า

“ยังค่ะ สงสัยเบตหมดตามเคย กรซึ่มประจำ ยิ่งเลขาฯ ไม่มาด้วยยิ่งแล้วใหญ่” พิมพ์พิชถอนหายใจเมื่อกล่าวถึงความบ้าๆ เบ่ๆ ของเพื่อนสนิท

“แล้วแบบนี้จะเจอกันหรือคะ”

“ต้องเจอกะ กรไม่ใช้คนเถลไถล เสร็จงานก็น่าจะกลับที่พักเลย นี่คงกำลังเดินทาง ว่าแต่คุณหมอเออะ จะไม่พิกด้วยกันจริงๆ เหรอ” พิมพ์พิชถามอย่างเป็นห่วง เธอนอนกับการชวัลแน่นอยู่แล้ว แต่เขากลับแยกตัวไปพักที่โรงแรมใกล้ๆ นี่แทน

“ผมจองห้องไว้แล้วคะ” ธนวัฒน์ไม่กล้าอยู่ร่วมห้องกับพิมพ์พิชและกรชวัล หนึ่งคือยังไม่คุ้นเคย สองคือไม่คิดว่าห้องที่นี้จะกว้างพอจุคนสามคนได้ เพราะถ้ากรชวัลมาคนเดียวคงไม่จองห้องใหญ่

“งั้นทานข้าวเสร็จคุณหมอกลับไปพักก่อนได้เลยนะคะ ฉันรอกรคนเดียวได้”

“จะดีหรือคะ”

“ดีสิคะ ไม่เป็นไรหรอก ฉันดูแลตัวเองได้”

“งั้นทานเสร็จค่อยตัดสินใจอีกทีดีไหมคะ” ธนวัฒน์กล่าวเมื่อพนักงานทยอยเสิร์ฟเมนูอย่างไคเชกิ^๑ เพราะแม่ที่นี้จะดูไม่มีอันตราย แต่ก็ไม่วายทั้งอีกฝ่ายไว้ล่ำฟัง

“ก็ได้คะ งั้นเริ่มทานเลยดีกว่าคะ”

ธนวัฒน์เห็นดีเห็นงาม ทั้งสองจึงพนมมือขึ้นแล้วกล่าวเป็นภาษาญี่ปุ่นอย่างพร้อมเพรียง

“อิตะดะคิมัส (จะกินอาหารแล้วนะครับ/นะคะ)”

พออาหารเข้าปาก บทสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นเรื่องการกินแทน พิมพ์พิชกับธนวัฒน์เพลิดเพลินกับเมนูอาหารที่หลากหลาย แม้ส่วนมากจะหากินได้ที่เมืองไทย แต่เชื่อเถอะว่าอย่างไรก็สู้ต้นตำรับไม่ได้ ชิมชุ่มชิมนี่กันอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งถึงช่วงท้ายๆ จังหวะที่ของหวานกำลังจะมาเสิร์ฟ พิมพ์พิชก็ขอตัวไปเข้าห้องน้ำ ระหว่างที่เดินกลับมานั่นเอง จู่ๆ เธอก็เห็นคนสองคน

^๑ ซุคอาหารญี่ปุ่นดั้งเดิม

ที่คุ้นตาเดินเคียงกันเข้ามาข้างใน

“กร พี่” อารามดีใจจึงรีบเดินตาม ยังไม่ทันเอ่ยทัก กลับพบว่า ปฏิกริยาของเพื่อนและอดีตแฟนหนุ่มของเธอที่แสดงออกต่อกันดูแปลกตา เพราะถึงกรจะล้อกับพระพัฒน์จะรู้จักกันดี แต่เธอเพิ่งเคยเห็นพวกเขา เดินจับมือกันเป็นครั้งแรก

ไม่รู้เรียกว่าสัญญาตาได้หรือเปล่า แต่พิมพ์พิชเลือกที่จะไม่แสดง ตัวแล้วแอบเดินตามไปต่างๆ กระทั่งพวกเขาหายเข้าไปในห้องอาหารที่อยู่ติดกับเธอนั่นเอง

ยามนี้หัวใจเธอเต้นรัว แม้ไม่อยากคิดในทางลบ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเอนเอียงไปทางนั้น พระพัฒน์บอกเลิกเธอไม่นานมานี้โดยให้เหตุผลว่า ‘รัก’ คนอื่นแล้ว ไม่เปิดโอกาสให้ถามด้วยซ้ำว่ารักครั้งใหม่ของเขาคือใคร

พิมพ์พิชยืนลังเลหน้าประตูอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะตัดสินใจเดินเข้าไปในห้องฝั่งตน พอธวัชมองหน้ามาเห็นก็รีบกวักมือให้ไปกินของหวาน

“คุณ...”

เธอรีบส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายเงียบเสียง แล้วบอกพนักงานที่คอยบริการให้ออกไปก่อน เมื่อประตูเลื่อนปิดลงจึงเดินไปยังที่ผนังห้องด้านหนึ่ง

ธวัชมองการกระทำเหล่านั้นด้วยความมึนงง พิมพ์พิชเอาหูแนบผนังห้องราวกับกำลังแอบฟังบทสนทนาของห้องข้างๆ

“คุณพิชทำอะไรคะ” คำถามดังขึ้นเบาๆ แต่ก็ไม่ได้คำตอบในทันที มีเพียงดวงตาแดงก่ำที่มองตอบกลับมา

มาถึงขั้นนี้ธวัชนั้นก็รู้แล้วว่าไม่ใช่สถานการณ์ปกติ จึงลุกไปนั่งลงข้างๆ เผื่อมองพฤติกรรมของสาวเจ้าด้วยความเป็นห่วง และตรงนี้เองที่ทำให้เขาได้ยินบทสนทนาภาษาไทยดังแว่วมาจากอีกฝั่งของผนังกันซึ่งเป็นเพียงตารางไม้ขัดแตะหุ้มด้วยกระดาษสีขาวโปร่งแสง

“คุณพี่! ไม่ต้องนั่งติดขนาดนี้ก็ได้ครับ”

“ก็ผมอยากรู้ใกล้ๆ ไหนกรบอกจะตามใจผมไง”

เสียงในห้องเงียบไปหลังจากนั้น ตามด้วยเสียงเปิดประตูซึ่งคงเป็นพนักงานที่เข้ามารับออร์เดอร์ ครู่หนึ่งพนักงานก็ออกไป บทสนทนาจึงตั้งขึ้นอีกรอบ

“คุณพี่จะอยู่ที่นี้กี่วันครับ”

“ผมจะกลับอังกฤษพร้อมคุณ”

“แต่ผมจะกลับกรุงเทพฯ ก่อน”

“ผมก็จะไปด้วย”

“คุณพี่...” บทสนทนาเงียบหายไปอีตื้อใจ ก่อนจะมีคำพูดแผ่วๆ ดังแว่วออกมา “ผมกลัวพี่รู้”

“ในเมื่อคุณให้โอกาสผมแล้ว ข้าหรือเร็วพิชก็ต้องรู้เรื่องของเรา”

“แต่เราอาจไปกันไม่รอดก็ได้”

“ไม่มีทาง คุณก็รู้ว่าผมรักคุณมากแค่ไหน”

“คุณพี่...”

“อย่ามัวแต่พูดเรื่องเครียดๆ กันเลย มาสนใจเรื่องของเรามากกว่า ยังไงคืนนี้ผมก็จะนอนกับคุณนะ”

“คุณนี่มัน...”

ธันวาคมมองตามคนที่หลุดลูกออกไปจากห้องอย่างจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาไม่กล้าแม้แต่จะส่งเสียงร้องเธอไว้ จึงได้แต่คว้ากระเป๋าสะพายแล้วลุกตามไป ตอนแรกคิดว่าพิมพ์พิชจะเข้าไปในห้องข้างๆ แต่ผิดนัด เธอกลับจ้ำอ้าวออกไปจากเรียวกัอย่างรวดเร็ว

ธันวาคมละล้าละลัง สุดท้ายก็ยอมทิ้งกระเป๋าเดินทาง มอบเบอร์ติดตัวไว้กับทางบ้าน แล้วบอกว่าจะกลับมาจัดการค่าอาหารและขอฝากของไว้ก่อน จากนั้นก็วิ่งตามพิมพ์พิชออกไป

สองขาของพิมพ์พิชก้าวเดินอย่างรู้จุดหมาย ดวงตาพร่าเลือนไปด้วยหยาดน้ำตา บทสนทนาเมื่อครู่ยังวนเวียนอยู่ในหัวราวกับมีคนกดปุ่มเพลย์

ซ้ำๆ คำว่า ‘เสียใจ’ ยังน้อยเกินไปสำหรับความรู้สึกในตอนนี้ ‘เพื่อนรักกับอดีตคนรักแอบคบหากัน’ พวกเขาทำกับเธอแบบนี้ได้อย่างไร!

มือเล็กๆ ขึ้นปาดน้ำตา เท้าก้าวเร็วขึ้นทุกขณะ เธออยากไปให้ไกลจากที่นี่ ไปให้ไกลจากสองคนนั้น หายจากโลกนี้ไปเลยยิ่งดี

ป็นนน!

แสงไฟที่เจิดจ้าบวกกับเสียงแตรรถที่ดังยาวทำให้สองเท้าชะงักกึกพอเงยหน้าขึ้นมาก็พบว่ามียอดคันหนึ่งหยุดอยู่ห่างเธอเพียงไม่กี่เซนติเมตร ประโยคคำทอภาษาญี่ปุ่นดังยาวเหยียดบวกกับแตรรถที่ดังซ้ำๆ อีกหลายครั้ง แต่กระนั้นก็ไม่ทำให้คนหาแข่งขยับเขยื้อนไปไหนได้ มีเพียงแววตาเท่านั้นที่บ่งบอกว่ากำลังตื่นตระหนก

“คุณพิช!”

เธอรู้สึกถึงความอบอุ่นที่โอบรอบกาย แล้วตัวก็ลอยขึ้นจากพื้น

“เป็นอะไรหรือเปล่าคะ บาดเจ็บตรงไหนไหม”

คำถามยัทำให้พิชพิชเงยหน้ามองคนที่กอดเธออยู่ ภายเขายังหอบโยน คาดว่าคงวิ่งตามมาอย่างสุดกำลัง

ราวกับเจอขนไม้หลังจากเกือบจมน้ำตาย ดวงตาที่ฉายแววว่างเปล่าค่อยๆ สะท้อนเงาของชนวนั้น เธอสวมกอดเขาแล้วปล่อยโฮอย่างไม่สนสายตาใคร

หนึ่งชั่วโมงถัดมาพิชพิชก็นั่งอยู่ในห้องของโรงแรมที่ชนวนั้นจองไว้ด้วยสภาพที่ยังไม่สู้ดีนัก แม้น้ำตาจะเหือดหายแต่ดวงตายังแดงก่ำ เธอปลื้มตัวมานั่งมองแสงไฟยามค่ำคืนของเมืองโตเกียวที่ระเบียงอย่างเหม่อลอย

“น้ำคะ”

“เปลี่ยนเป็นเหล้าแทนได้ไหมคะ” เธอตอบขณะหยิบแก้วน้ำมา

“เดี๋ยวสั่งขึ้นมาให้ดื่มไหม”

คำพูดสนับสนุนทำให้พิมพ์พิชพยักหน้าซ้ำๆ เธอยกแก้วขึ้นจิบเพียง
อีกเดียวแล้วกุมแก้วไว้ สายต่ายังมองวิวเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย

“คุณหมอรู้ไหมคะว่าผู้ชายที่อยู่ในห้องอาหารข้างๆ คือใคร”

ธนวัฒน์ส่ายหน้าแทนการคาดเดา

“กรกับ...” ริมฝีปากคนเล่าสั่นสะท้าน น้ำใสๆ เอ่อขึ้นมาอีกรอบ “พี่
แฟนเก่าฉันเองค่ะ”

ใบหน้าธนวัฒน์เปลี่ยนสี อดตระหนกไม่ได้กับคำตอบที่ได้ยิน

พิมพ์พิชกระตุกยิ้มมุมปาก “คาดไม่ถึงใช่ไหมคะ ฉันก็คาดไม่ถึง
เหมือนกัน ไม่เคยคิดเลยว่าเขาสองคน...”

พี่ระพัฒน์เป็นผู้ชายที่มีความเป็นผู้ชายเอามากๆ เขาไม่ค่อยสนใจรูป
ลักษณ์ตัวเองเท่าไร แต่ก็ยังรู้อากเทศะ เขาไม่จู้จี้ ปล่อยให้เธอมีอิสระเต็มที่
แถมยังตามใจเธอทุกอย่าง ถึงได้คบหากันมายาวนานกว่าห้าปี เขาเป็นคน
ตรง รู้สึกแบบไหนก็จะพูดออกมา เพราะฉะนั้นถึงบอกเลิกเธอได้อย่าง
ง่ายดายเมื่อรู้สึกว่าการรักจิตจางไปแล้ว

ส่วนกรวัลคือเพื่อนสนิทที่สุดของเธอ เรียนมาด้วยกันตั้งแต่มัธยม
ยันมหาวิทยาลัย แม้กระทั่งตอนไปเรียนต่อเมืองนอกก็ยังอยู่ด้วยกัน
แบรนด์ ‘PIMPICH’ ก็ร่วมหุ้นกัน เธอจึงมีกรวัลในทุกช่วงชีวิต

“การเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน เขาบอกฉันคนแรกด้วยซ้ำว่าชอบ
ผู้ชาย” พิมพ์พิชเบือนหน้าหันไปเช็ดน้ำตา ริมฝีปากยังคงสั่นสะท้านจาก
ความเจ็บปวดที่ได้รับ

“กรไม่เคยมีท่าทีอะไรกับพี่มาก่อน ตอนที่ฉันบอกจะคบกับพี่พี่
ยังคัดค้านด้วยซ้ำ” พิมพ์พิชพร่งพรั่งสิ่งที่อยู่ในใจออกมาเมื่อเห็นว่าธนวัฒน์
ยังคงเป็นผู้ฟังที่ดี

“กรบอกว่าผู้ชายคนนี้ไม่น่าไว้ใจ ไม่เหมาะกับฉัน กรเคยแอบตาม
จับผิดและส่งรูปตอนพี่พียู่กับผู้หญิงคนอื่นมาให้ฉัน” ความทรงจำสมัย
เรียนมหาวิทยาลัยย้อนเข้ามาในหัวพิมพ์พิชราวกับเหตุการณ์เหล่านั้นเพิ่ง

ผ่านไปเมื่อวาน

“ฉันกับพี่พีทะเลาะกันใหญ่โต สุดท้ายเขาก็บอกจะปรับปรุงตัวและไม่โกรธที่การตามจับผิด ตั้งแต่นั้นพวกเราสามคนก็ไม่มีเรื่องบาดหมางอะไรกันอีก กรกับพี่พีเริ่มเข้ากันได้ พอเรียนจบก็ยิ่งสนิท เพราะธุรกิจของครอบครัวเอื้อประโยชน์กัน”

ครอบครัวพีระพัฒน์นำเข้าอาหารแปรรูป ส่วนครอบครัววรชวัลส่งออกสินค้าทางการเกษตร ทั้งสองจึงมักพบกันตามงานแสดงสินค้าต่างๆ ซึ่งเกือบทุกครั้งกรชวัลก็จะเล่าให้เธอฟังตลอด

“เมื่อไม่กี่อาทิตย์ก่อนพี่พีบอกเลิกฉัน เขาบอกว่ารักคนอื่นแล้ว ฉันเสียใจมาก ตอนนั้นกรยังบินกลับมาอยู่เป็นเพื่อนฉันอยู่เลย”

ธนวัฒน์จำเหตุการณ์ช่วงนั้นได้ เพราะเขาก็เป็นหนึ่งในคนที่ไปแบกพิมพ์พิชกลับมาจากคลับในวันที่โดนบอกเลิก

“ไม่คิดเลยว่าคนที่พี่พีรักจะเป็น...กร”

ธนวัฒน์เอื้อมมือไปจับแกวออก ด้วยกลัวเธอจะกำจนแตกบาดมือ แล้วกุมมือเธอไว้หลวมๆ เพื่อช่วยปลดปล่อย

เรื่องราวหลายต่อหลายเรื่องพรู่ออกมาจากปากพิมพ์พิชเรื่อยๆ จนผ่านไปเกือบครึ่งคืน ธนวัฒน์จึงประคองเธอไปส่งที่เตียงแล้วบอกให้พักผ่อน ส่วนตัวเองกลับไปเที่ยวกังเพื่อจัดการค่าอาหารและสัมภาระที่เหลือ ซึ่งพอแจ้งความจำนงกับพนักงาน จู่ๆ ชายสองคนที่นั่งอยู่บริเวณนั้นก็ปรี๋เข้ามาหา

“คุณมากับพิชเหรอครับ”

“พวกคุณ...” ธนวัฒน์พิจารณาบุคคลทั้งสอง สีหน้าที่ยังบอกว่าเป็นกังวลและหนึ่งในนั้นมิดวงตาแดงก่ำทำให้คาดเดาได้ไม่ยาก “คุณกรกับคุณพีใช่ไหมครับ”

“ผมกรครับ แล้วตอนนี้พิชอยู่ที่ไหนครับ”

ชายคนที่ดวงตาแดงก่ำแนะนำตัว ฉะนั้นอีกคนก็คือพีระพัฒน์อย่าง

ไม่ต้องสงสัย

“คุณพิชพัทอยู่ที่โรงแรมครับ แต่เธอคงไม่สะดวกใจที่จะพบพวกคุณ”
เป็นประโยคกำชับจากเธอก่อนที่จะจะออกจากห้องมา เธอย้ำหนัก
ย้ำหนาว่าไม่อยากเจอใคร

กรซวัลหน้าซีดเผือด คาคเตาได้ทันทีว่าพิมพ์พิชล่วงรู้ความลับของ
ตนแล้ว เขากระวนกระวายตั้งแต่ชาร์จแบตเตอรี่แล้วเห็นสายที่ไม่ได้รับ
กับข้อความหลายสิบ พอตั้งสติได้ก็รีบลงมาถามที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์
พร้อมทั้งเอาภาพของพิมพ์พิชให้ดู ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ยืนยันว่าผู้หญิงในภาพมา
ใช้บริการจริงพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่ง แต่จู่ๆ พวกเขาก็วิ่งหายออกไป ทิ้งไว้
เพียงสัมภาระเท่านั้น

กรซวัลเสมือนคนไร้เรี่ยวแรงจนเซไปหลายก้าว ร้อนถึงคนที่ยืนซ้อน
หลังต้องเข้ามาช่วยพยุง

ธนวัฒน์ไม่รู้จะเอะอะอะไรในสถานการณ์เช่นนี้ จึงหันไปขอสัมภาระจาก
พนักงาน ขณะที่กำลังจะเดินออกมา กรซวัลก็วิ่งมาดักหน้าไว้

“คุณช่วยอยู่เป็นเพื่อนพิชก่อนนะครับ อย่าทิ้งพิชให้อยู่คนเดียว”
สีหน้าของกรซวัลบ่งบอกความห่วงใยอย่างแท้จริง ธนวัฒน์จึงได้แต่
ถอนหายใจ

“ครับ ผมจะพยายามดูแลเธอให้ดีที่สุด”

“ขอบคุณครับ ถ้ามีอะไรโทร. บอกผมนะครับ” กรซวัลยื่นนามบัตร
มาให้ ธนวัฒน์จึงควักนามบัตรของตนเองส่งไปเป็นการแลกเปลี่ยน

“เอ่อ ผมยังไม่รู้จักคุณเลย”

“ผมธนวัฒน์ครับ เรียกแทนก็ได้”

“ผมไว้ใจคุณได้ใช่ไหมครับ”

พอได้ยินคำถามนี้ ธนวัฒน์แทบอยากสว่นกลับว่าไว้ใจได้กว่าคุณ
สองคนนั้นแหละ แต่พอลิดูแลแล้วก็ไม่ใช่เรื่องของตน จึงแนะนำตัวคร่าวๆ
ให้กรซวัลสบายใจ

“ผมรู้จักกับน้องมินครับ คุณคงรู้จักเธอ”

กรวีลพยักหน้า

“พวกเรานัดมาเที่ยวด้วยกัน แต่น้องมินติดงาน จะตามมาพุงนี้ เพราะฉะนั้นคุณไม่ต้องเป็นห่วง ช่วยจัดการเรื่องของพวกเขาให้เรียบร้อยก่อนไปเจอคุณพิชิตดีกว่า ผมขอตัวนะครับ”

ธวัชณ์กล่าวลาอย่างสุภาพก่อนจะเดินออกไป ทั้งผู้ชายสองคนที่ต้องจัดการกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตนไว้เพียงลำพัง

๒

เสียศูนย์

ธนวัฒน์ใช้เวลาไม่นานก็กลับมาถึงห้องพัก แต่เมื่อเข้าไปด้านใน
บรรยากาศกลับเงียบสงัดจนคล้ายว่าไม่มีคนอยู่

“คุณพิชคะ” เขาวงกระเป๋าดำเดินทางที่มีถึงสามใบลงแล้วเดินหาหญิง
สาวไปทั่ว แต่ไม่พบจึงลองโทร. หา รอไม่กี่อึดใจก็มีเสียงดังแว่วมาจากห้อง
นอน เข้าไปดูก็มีเพียงสมาร์ทโฟนถูกวางทิ้งไว้โดยไร้แววเจ้าของ

“คงไม่คิดลั่นหรือกนะ”

ธนวัฒน์เพิ่มพ้ำด้วยความกังวล รู้สึกว่าการมาเที่ยวครั้งนี้จะไม่ใช้การ
พักผ่อนที่แท้จริงเสียแล้ว เขาตัดสินใจโทร. กลับไปหากรรวัลตามนามบัตร
พอฝ่ายนั้นรู้ว่าพิมพ์พิชหายไ้ก็ตื่นตระหนก บอกว่าจะรีบมาช่วยหา แต่
ธนวัฒน์จำต้องปฏิเสธ ด้วยกลัวว่าถ้าเจอกันเรื่องราวจะลุกลาม จึงขอความ
ช่วยเหลือแค่ถามว่าในสถานการณ์เช่นนี้พิมพ์พิชจะมีจุดหมายที่ใดได้บ้าง

‘เวลาเสียใจยายพิชจะชอบฝังตัวอยู่ตามคลับตามบาร์ครับ’

คำบอกเล่าที่ดังมาตามสายทำให้ภาพที่เคยไปหิ้วหญิงสาวออกจาก
คลับลอยมาเข้าหัว

“ที่โรงแรมมีเลานจ์บาร์อยู่ ยิ่งไงผมจะลงไปดูก่อน ถ้ายังไม่พบจะรบกวนพวกคุณอีกที”

เขาบอกปลายสายก่อนจะวางไป จากนั้นก็คิดว่ากระเป๋าสตางค์ลงไปทีลือบบีเพื่อถามข้อมูลว่ามีเลานจ์บาร์อยู่ชั้นไหนบ้าง ซึ่งพนักงานก็ให้ข้อมูลอย่างละเอียดว่าทั่วทั้งอาคารมีสามจุด เขาจึงเลือกไปร้านที่มีชื่อเสียงเป็นอันดับหนึ่งก่อน

แสงไฟที่มีดสลัวทำให้ทัศนวิสัยของธนวัฒน์ไม่ชัดเจนนัก เขาตรงไปยังบริการที่อยู่บริเวณนั้นแล้วพนักงานอังกฤษเพื่ออธิบายรูปลักษณะของพิมพ์พิช ซึ่งก็ไม่ได้ผิดหวัง เมื่ออีกฝ่ายบอกว่ามีผู้หญิงลักษณะดังกล่าวมาที่นี้จริง และตอนนี้ก็นั่งดื่มอยู่คนเดียวที่มุมมุ่มหนึ่ง ธนวัฒน์ขอให้บริการพาไป โดยบอกว่าเป็นเพื่อนที่มาด้วยกันทว่าติดต่อกันไม่ได้

พิมพ์พิชเหมือนจะกริ้มๆ ได้ที่ ดวงตากลมโตเบิกกว้างเมื่อเห็นเขานั่งลงตรงข้าม

“พีพี!”

“ผมเองครับคุณพิช หมอแทน” ธนวัฒน์แก้ไขความเข้าใจผิด โชคดีหน่อยที่อีกฝ่ายยังพอมีสติ เพ่งมองอยู่ครู่สีหน้าเธอก็หมองลง

“คุณหมอเองเหรอ หาฉันเจอได้ไงเนี่ย” เธอถามขณะกระดกไวน์ในแก้วทรงสูงลงคอ ดวงตาเจอไปด้วยหยาดน้ำใสๆ

“เดาเอาค่ะ” ธนวัฒน์เลือกจะเอยมุสา ด้วยไม่อยากจะพูดถึงตัวช่วยอย่างกรซวัล

“เก่งมาก งั้นต้องฉลองกันหน่อย” พิมพ์พิชยกมือเรียกบริการเข้ามาเพื่อจะสั่งเครื่องดื่มเพิ่ม แต่ธนวัฒน์รีบยั้งไว้

“ไม่รับครับ ขอขอบคุณ” ธนวัฒน์บอกบริการแล้วหันมาจัดการคนที่สีหน้าเปลี่ยนไปจากเมื่อครู่

“คุณพิชขึ้นไปพักดีไหม วันนี้เราเดินทางกันมาทั้งวันแล้วนะคะ” ยามนี้เลยเที่ยงคืนมาหลายชั่วโมง แกมพิมพ์พิชก็เจอเรื่องสะเทือนใจมาหลาย

จึงคาดการณ์ว่าร่างกายน่าจะรับได้อีกไม่นาน

“ฉันไม่เห็นหืออะ มันโกลหัวใจเยอะ!” เธอว่าแล้วกระดกไวน์ลงคอรวดเดียวหมด “ถ้าคุณหมอมือดีมก็ขึ้นไปพักก่อนได้เลยอะ จัน! กลับเองได้”

เสียงที่ค่อนข้างดังทำให้คนที่อยู่บริเวณนั้นพากันหันมามอง ธนวัฒน์จึงต้องเจรจาอย่างอะลุ่มอล่วย

“พรุ่งนี้คุณพิชมีแผนว่าจะไปเที่ยวนอกเมืองไม่ใช่หรออะ แล้วไหนเราต้องไปรับน้องมินที่สนามบินอีก”

พิมพ์พิชปรือตาขึ้นมาสบตา แล้วบอกเรื่องที่เธอส่งข้อความไปหา มินนภัสก่อนลงมา “ยายมินไม่มาอะ ไม่มาแล้ว จัน...ยกเลิกทริปแล้ว”

คำบอกเล่าทำให้ธนวัฒน์ตกใจไม่น้อย หากเป็นแบบนี้แผนการใกล้ชิด มินนภัสก็คงล้มเหลวตั้งแต่ยังไม่เริ่มเลยทีเดียว

“คุณหมอมกลับไปเถอะ จันอยู่คนเดียวได้”

คำไลที่ดังออกมาจากปากคนสติไม่เต็มร้อยทำให้ธนวัฒน์ส่ายหน้าจากที่คิดจะขึ้นไปพักเพื่อรอตะลุยเที่ยวในวันรุ่งขึ้น เปลี่ยนเป็นส่งเครื่องดื่มเบาๆ มานั่งจิบเป็นเพื่อนคนนอกหักแทน เพราะรู้สึกหัวใจก็กำลังเจ็บแปลบเช่นกัน

ช่วงเที่ยงของวันต่อมา

พิมพ์พิชยืนตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความจ้วเงีย หัวที่หนักอึ้งทำให้ไม่ปลดปล่อยเอาเสียเลย

“โ้ย! ปวดหัว” เธอบ่นเสียงดัง สะบัดหน้าไปมาให้หายมึนแล้วลืมหามองสิ่งรอบกาย สภาพห้องที่ไม่คุ้นทำให้ใจหายวาบ แต่ก่อนจะโวยวายก็มีสติพอจะนั่งย้อนว่าเมื่อวานเกิดอะไรขึ้นบ้าง

‘ถูกเพื่อนหักหลัง ถูกแฟนทิ้ง กินเหล้าเมา’

สามประโยคง่ายๆ ล้วนๆ ทำให้พิมพ์พิชถอนหายใจอีกครั้ง ที่นี่คงไม่

พันห้องพักของธนวัฒน์ เพราะจำได้ว่าก่อนสติจะพร่าเลือนเขาลงไปนั่งดื่มด้วย

“เปลี่ยนชุดให้ด้วยเหรอนี่” เธอพิมพ์เมื่อสำรวจเครื่องแต่งกายแล้วพบว่าชุดนอนลายการ์ตูนที่เตรียมมาใส่พร้อมแก๊งเพื่อนสาว

สมองยังไม่ทันสดชื่นดี พลันกลิ่นหอมๆ ของอาหารก็โชยมาเรียกน้ำย่อยในท้อง พิมพ์พิชลุกขึ้นเดินโซซัดโซเซตามกลิ่นออกไป พบอาหารหน้าตาน่ากินวางอยู่หลากหลายชนิด กลิ่นที่เตะจมูกมากที่สุดคงเป็นราเมนที่ยังมีควันลอยกรุ่น

เอือก!

สงสัยเธอจะกลืนน้ำลายดังเกินไป คนที่กำลังสาละวนกับการจัดโต๊ะถึงได้เงยหน้าขึ้นมามาหาทันใด

“ตื่นแล้วเหรอคะ”

พิมพ์พิชได้แต่ยิ้มเจื่อน เพราะอีกฝ่ายอยู่ในชุดที่สุภาพและอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย คาดว่าเพิ่งกลับมาจากข้างนอก ส่วนเธอนะหรือ ฮี! ชุดนอนลายการ์ตูน

“เปรงฟันหรือยังคะ จะได้ทานราเมนกัน ร้านขึ้นชื่อมากเลย ผมไปยืนต่อแถวตั้งนาน”

พิมพ์พิชไม่ตอบคำถาม เพราะไอที่ลอยกรุ่นเชิญชวนเสียจนไม่อยากปลีกตัวไปทำอย่างอื่น เธอเดินไปนั่งที่โต๊ะ มองของกินตรงหน้าด้วยนัยน์ตาพราระยับ เพราะนอกจากจะมีราเมนแล้ว ยังมีโอโคโนะมียากิ ทาโกะยากิ ไทยากิ แล้วยังมีของหวานอย่างแพนเค้กและเครปผลไม้

“ซื้อมาเยอะขนาดนี้จะกินหมดเหรอคะ” ถามไปก็กลืนน้ำลายไป

“ก็มีคุณพิชช่วยไฉะ มา! ลงมือกันเถอะ” ธนวัฒน์ยื่นตะเกียบให้ ซึ่งพิมพ์พิชก็รับมาทันที

ธนวัฒน์มองคนที่ก้มหน้าก้มตากินด้วยสีหน้าที่ดีขึ้นกว่าเดิมเมื่อคืนก็รู้สึกใจชื้น คิดว่าคนนอกหักจะกินอะไรไม่ลงเสียอีก ที่ไหนได้...น่าจะไม่พอ

มากกว่า ต้องขอบคุณกรรวัลที่โทร. มาฝากฝังพร้อมทั้งบอกว่าควรรับมือกับความเสียใจของพิมพ์พิชอย่างไร

‘แค่หาของอร่อยๆ ให้กิน พาออกไปเที่ยว พิชก็สนุกกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าแล้ว จะหนักหนอยก้ตอนกลางคืนครับ ฟ้ามืดที่ไรชวันเต็มตลอด’

ธนวัฒน์แอบผ่อนลมหายใจ ดูจากสถิติการดื่มของเธอแล้วเขาคงต้องรับศึกหนักแน่ๆ

เห็นพิมพ์พิชเจริญอาหารได้ดี ธนวัฒน์ก็จัดการส่วนของตนเองบ้าง น้ำชูบของราเมนที่ยังอุ่นทำให้คล่องคอและสดชื่นขึ้นไม่น้อย

“คุณหมอเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ฉันเหอะคะ”

“ແ້กๆ”

การล่ำล็กน้ำชูบของอีกฝ่ายทำให้พิมพ์พิชตกใจ รีบส่งทิชชูและแก้วน้ำให้

“ค่อยๆ กินสิคะ ฉันไม่แย่งเหอะก”

ธนวัฒน์เพียงส่งยิ้มเจื่อน รับทิชชูมาเช็ดปากแล้วดื่มน้ำตาม อยากรบอกละเลินเินว่าที่เขาล่ำล็กไม่ใช่วากลั้วโดนแย่ง แต่สะดุดคำพูดของเธอต่างหาก

“โอเคไหมคะ”

“โอเคคะ”

พิมพ์พิชพยักหน้าแล้วกลับไปนั่งที่ของตน

“เมื่อกี้เราพูดถึงเรื่องไหนนะ อ้อ เปลี่ยนเสื้อผ้า คือฉันจะบอกว่าขอบคุณนะคะ แล้ก็ไม่ได้ซีเรียสเรื่องที่คุณหมอเปลี่ยนให้ด้วย เพราะกร...” คำพูดของเธอสะดุด มือที่จับตะเกียบชะงักไปด้วย รู้สึกเจ็บจี๊ดที่หน้าอกข้างซ้ายขึ้นมาทันที “เขาก็เคยเปลี่ยนให้ฉันเหมือนกัน”

ประโยคส่วนท้ายเบาลงพร้อมกับสภาพอารมณ์ที่เปลี่ยนไปถนัดตา ดูเหมือนว่าแค่ชื่อ พิมพ์พิชก็ไม่พร้อมจะเอ่ยถึง

ธนวัฒน์ซึ่งรู้สึกตะขิดตะขวงใจในตอนแรก พอเห็นอีกฝ่ายเศร้าจึง

ไม่คิดจะรื้อฟื้น

“อย่าเอ่ยถึงคนอื่นเลยล่ะ รีบกินเถอะ ถ้าวันนี้คุณพิชอยากไปไหนเดี๋ยวผมพาไปเอง”

“ฉันไม่อยากไปไหนแล้ว”

น้ำเสียงเศร้าลึกทำให้ธวัชณ์พลอยสะเทือนใจไปด้วย “ฉันกลับกรุงเทพฯ ดีไหม”

พิมพ์พิชส่ายหน้า เธอยังต้องการเวลาพักใจ หากกลับไปตอนนี้ก็คงไม่มีกะจิตกะใจทำงาน ถ้าครอบครัวรู้จักแล้วพวกท่านจะพลอยกังวลไปด้วย

“ฉันยังไม่อยากกลับ คุณหมอกลับก่อนได้เลยค่ะ”

ดวงตาธวัชณ์ฉายแววลังเล เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ต่อ แต่พอเงยหน้ามองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามก็ได้แต่ถอนลมหายใจ เขาจะปล่อยให้เธออยู่ตามลำพังได้อย่างไร และไหนๆ ก็กลางานมาแล้ว การอยู่จนจบทริปก็ไม่ได้กระทบอะไร

“ฉันผมจะอยู่กับคุณพิชด้วย”

“ไปกับฉันอาจไม่สนุกนะคะ” เธอตอบพร้อมรอยยิ้มแห้ง สภาพอารมณ์ตอนนี้อาจจะคุ้มดีคุ้มร้ายซึ่งควบคุมตัวเองไม่ได้เหมือนกัน อาจจะสนุกจนลืมเรื่องเศร้าหรือไม่ก็อาจจะเศร้าจนลืมสนุกไปเลย

“ผมเป็นหมอนะ แกรมเป็นจิตแพทย์ด้วย รับรองว่าไม่ทำให้คุณพิชเบื่อหรอกค่ะ”

ฟังคำยืนยันของเขา พิมพ์พิชก็เผยรอยยิ้มน้อยๆ ท่ามกลางความเสียใจที่ठाโถม พ่ายเมตตาตาส่งจิตแพทย์หน้าสวยมาเคียงข้าง แบบนี้ก็ถือว่าไม่โหดร้ายกับเธอเกินไป

“ก็ได้ค่ะ ฉันเชื่อคุณหมอ”

“ดีครับ ถ้าจะเริ่มที่จัดการมือนี้ก่อน แล้วเราค่อยออกเดินทางกัน”

พิมพ์พิชพยักหน้ารับ คาดหวังว่าทริปต่อจากนี้คงสนุกพอที่จะทำให้เธอลืมเรื่องเจ็บปวดได้บ้าง

ธนวัฒน์เป็นคนจัดการเรื่องแผนการเที่ยวรอบใหม่ พิมพ์พิชจึงได้แต่เดินตามเขาไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะโดนลากขึ้นรถไฟหรือเดินหลายกิโลเมตรก็ไม่ปริปากบ่น คงเพราะระหว่างทางมีสถานที่ตื่นตาตื่นใจเยอะ แตกต่างจากแผนที่เธอเตรียมมาอย่างสิ้นเชิง เพราะอันนั้นมีแคกิน ซอปปิง และกิน

ธนวัฒน์พาเธอไปศาลเจ้ายาสุกุนิเพื่อขอพร จากนั้นก็ไปตลาดอะเม-โยโกะ ซึ่งที่นี้เองที่ทำให้พิมพ์พิชเดินจนหมดแรง

“อ๊อ! เมื่อยจัง” เธอบ่นขณะก้มตัวลงนั่งบนโซฟา สองมือทุบต้นขาตัวเองไปพลาง

ธนวัฒน์เพียงแค่อั่งมึน จากนั้นก็ปลุกตัวเข้าไปในห้องนอน

พิมพ์พิชยังคงนวดเพ้นตัวเองต่อ แล้วค่อยแต่งตัวลุกขึ้นมาคว้าโทรศัพท์สั่งรูมเซอร์วิส จากนั้นก็หยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมาเปิดดู ตลาดอะเมโยโกะถือว่าเป็นศูนย์รวมของทุกอย่าง ทั้งสายแฟชั่นและของกิน เธอจึงได้ออเดย์ไปใช้ในสายงานไม่น้อย เพราะหลังกลับจากทริปนี้ต้องเร่งส่งแบบให้โรงงานเพื่อตัดเย็บชุดคอลเล็กชั่นหน้าร้อน จึงถือว่าไม่เสียเที่ยว

“คุณพิช เข้ามาในนี้หน่อยค่ะ”

เสียงเรียกของธนวัฒน์ดังมาจากห้องน้ำ พิมพ์พิชวางกล้องแล้วเดินเข้าไปหา สิ่งที่ทำให้เธอหัวทิ่มคือ

“คุณหมอทำอะไรคะ” เธอถามเมื่อเห็นเขาถูกขาทางเกวทั้งสองข้างขึ้นแล้วค่อยๆ เอาเท้าลงไปแช่ในอ่างจากุซซี่

“ลองมานั่งตรงนี้สิคะ”

เขาตบตรงที่ว่างข้างตัว พิมพ์พิชจึงปฏิบัติตามอย่างว่าง่าย น้ำที่อุ่นกำลังดีทำให้เริ่มเข้าใจว่าเขาต้องการสื่ออะไร

“สบายจังเลยคะ” เธออั่งมึนให้แล้วหลับตาลงอย่างผ่อนคลาย

“เสียต๋ายที่นี้ไม่มีออนเซ็น ถ้าได้ลงไปแช่คงดีกว่านี้”

“ก็แช่ที่นี่สิคะ แช่ด้วยกันก็ได้ ฉันไม่ถือ”

คำบอกเล่าของพิมพ์พิชทำให้ธนวัฒน์ลมหายใจสะดุด จู่ๆ มีผู้หญิง

หน้าตาดีมาชวนแช่น้ำอุ่นด้วย เล่นเอาทำตัวไม่ถูกไปชั่วขณะ

“คุณหมอเป็นอะไรหรือเปล่าคะ ทำไมหน้าแดงๆ”

ธนวัฒน์กระเผลอไปบรรยายกาศแปลกๆ รอบตัว “คงเพราะแช่น้ำอุ่นมั้งคะ มันช่วยกระตุ้นการไหลเวียนของเลือด แถมยังลดอาการเมื่อยล้าด้วย”

“จริงหรือคะ” พิมพ์พิชถามอย่างไม่ค่อยแน่ใจ แต่ก็ไม่ขัดไปกว่านั้น เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า “นั่นคร่าวหน้าพิชต้องบอกให้พวกนางแบบใช้บ้างแล้ว เห็นใส่ส้นสูงทุกวันคงจะเมื่อยน่าดู”

ธนวัฒน์เสนอต่ออีกสองสามประโยคว่าควรใส่ส้นในโพรบางชนิดลงไปด้วยจะช่วยให้ดีขึ้น หลังจากนั้นทั้งสองก็เสียบลงจนธนวัฒน์ต้องหันไปสำรวจคนข้างๆ พบว่าเธอนั่งเหม่อมองวิวด้านนอกผ่านกระจกใสซึ่งเปิดมานานไว้

“คิดอะไรอยู่คะ” เขาถามอย่างระมัดระวัง

“ถ้าแผนที่ยาวเกินไปตามแผนเดิมคงดีกว่านี้นะคะ”

คำตอบมาพร้อมกับรอยยิ้มเศร้าๆ ธนวัฒน์จึงเดาได้ว่าอีกฝ่ายคงหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวาน

“คุณพิชไม่สนุกหรือคะ” เขาถามเผื่อว่าพรุ่งนี้จะปรับเปลี่ยนแผนใหม่ได้ทัน

“สนุกค่ะ แต่ถ้าคนเยอะกว่านี้ก็จะสนุกกว่านี้”

ดวงตาที่มองเหม่อมีน้ำใสๆ คลอหน่วย ธนวัฒน์ไม่กล้าเอ่ยอะไร เพราะไม่ได้สนิทชิดเชื้อกันมากมาย จึงทำได้แค่ยื่นมือไปบีบไหล่เพื่อส่งกำลังใจให้

พิมพ์พิชผืนยิ้มพร้อมกับยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา ตอนนั้นเองที่กริ่งหน้าห้องดังขึ้น

“ฉันสั่งรุ่มเซอร์วิสค่ะ สงสัยจะมาแล้ว”

เธอยกเท้าขึ้นจากน้ำ หยิบผ้ามาเช็ดลวกๆ แล้ววิ่งปร้อออกไปทันที

ทิ้งให้คุณหมอหนุ่มมองตามด้วยความสงสัยว่าไอ้ที่เดินกินมากกว่าสามสี่ ชั่วโมงย่อยไปหมดแล้วหรือ แต่กระนั้นก็ยังถือว่าดีกว่าคนนอกหักรายอื่นๆ อย่างน้อยพิมพ์พิชก็ไม่ว่าพายุตีโพยตีพายและยังมีสติสัมปชัญญะติดอยู่

ธนวัฒน์จัดการปล่อยน้ำในอ่างทิ้งแล้วเช็ดเท้าให้แห้ง พอเดินออกมา ก็พบกับเครื่องตี่มนานาชนิดวางเรียงรายพร้อมกับอาหารกินเล่นอีกสองสาม อย่าง

“วันนี้ฉันเหนื่อยเลยไม่อยากลงไปเล่นจ้ำข้างล่าง คุณหมอต้มเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะคะ”

คนที่คิดว่าคืนนี้พิมพ์พิชจะละเว้นแอลกอฮอล์ถอนหายใจเบาๆ ให้ ต้มที่นึกดีกว่าหนีไปต้มที่ไหนไม่รู้ คิดได้ดังนั้นก็เข้าไปช่วยหยิบของแล้วเดิน ตามไปที่ระเบียง พิมพ์พิชสร้างบรรยากาศด้วยการเปิดเพลงจากสมาร์ตโฟน จิบไวน์ไป ชมวิวทัศนียามค่ำคืนของเมืองโตเกียวไป

“คุณหมอรู้ไหม ฉันคบกับไอ้พี่พิมพ์กี่ปี”

คำถามดังขึ้นหลังจากผ่านการตี่มนานาเกือบสองชั่วโมง ธนวัฒน์ซึ่ง คอยสังเกตอยู่ตลอดจึงรู้ว่าพิมพ์พิชกำลังกริ้วได้ทีแล้ว

“ห้าปี! เกือบห้าปีที่ฉันไม่มองผู้ชายคนไหนเลย” มือเล็กตบหน้าอก ตัวเองซ้ำๆ ส่วนอีกมือก็กระดกไวน์รวดเดียวจนหมดแก้ว “หมอรู้ไหมฉัน ต้องเสียโอกาสไปตั้งเท่าไร แล้วดู! ดูมันทำกับฉันสิ ไม่ชอบผู้หญิงทำไม ไม่บอก!” ริมฝีปากสวยเริ่มเบะ ไหล่ทั้งสองข้างสั่นไหวก่อนเจ้าตัวจะปล่อย ไส้ออกมาเสียงดัง

“นังกรก็เหมือนกัน รักพี่ทำไมไม่บอก! ฉันเป็นนางเอกพอ ฉัน พร้อมจะหลีกทางให้ แต่พวกเขาเลือกที่จะหักหลังฉัน” ประโยคตัดพ้อ ฟังแทบไม่ได้ศัพท์เพราะดังสลับกับเสียงสะอึกสะอื้น “ทำไมถึงได้ใจร้ายกัน นัก โดยเฉพาะนังกร นังเพื่อนทรยศ! ฮือ...”

ธนวัฒน์ไม่รู้จะปลอบอย่างไร จึงทำได้แค่หยิบพิชชูส่งให้แล้วบอกว่า ตนเองเข้าใจ

“ทุกคนย่อมมีเหตุผลของตัวเองนะคะ ผมว่าคุณกรกับคุณพีคงหาโอกาสบอกคุณพิชอยู่ แล้วอีกอย่าง...ความรักมันบังคับกันไม่ได้ คุณพิชน่าจะรู้ดี”

จบประโยคยาวๆ ของจิตแพทย์หนุ่ม คนเมาก็หันมองตาขวาง “คุณหมอเข้าข้างสองคนนั้นหรือ!”

“ปละ...เปล่าค่ะ ผมแค่มองในมุมของผม สองคนนั้นก็คงไม่อยากให้คุณเสียใจหรอก”

“แต่ฉันก็เสียใจแล้ว เสียใจมากด้วย!” เสียงร้องไห้ดังระงมอีกหน แต่คนเมาก็ไม่ใช่จะร้องอย่างเดียว ยังมีอารมณ์เพี้ยนใส่แก้วแล้วดื่มอึกๆ อีกหลายต่อหลายครั้ง จนผ่านไปกว่าค่อนคืนทุกอย่างจึงสงบลง

“เมาหลับไปแล้ว คุณกรไม่ต้องห่วงหรือครับ สวัสดีครับ”

ธนวัฒน์วางสายของกรชวัล เพราะฝ่ายนั้นส่งข้อความมาถามอยู่เนืองๆ ดีที่เขาปิดเสียงไว้ พิมพ์พิชจึงไม่ได้ระแวงสงสัย เท่าที่ดูสถานการณ์ของคนทั้งสาม เขาเดาว่าคงเป็นเหตุสุดวิสัย กรชวัลกับพีระพัฒน์คงรักกันแบบไม่ได้ตั้งใจ ส่วนพิมพ์พิชก็ไม่ได้มีความผิดเช่นกัน เพียงแต่ความรักมันอยู่ที่คนสองคนใจตรงกันเท่านั้น

ธนวัฒน์ถอนหายใจก่อนจะหันไปทางคนที่เมาจนหลับไม่ได้สติ เอ๋อ...ไปเขย่าให้หน่อย

“คุณพิชเข้าไปนอนข้างในเถอะค่ะ”

“อือ...พีพีเธอ ไม่ใช่ไร พิชนอนตรงนี้ได้ พีพีเข้าไปนอนกับกรเถอะ” พิมพ์พิชบัดมือแล้วพลิกตัวหนี

ธนวัฒน์ได้ยินแล้วสะท่อนใจ คนทั้งสามคงสนิทกันมาก ไม่น่าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นเลยจริงๆ

“นั่นผมขออนุญาตนะคะ”

เขาไม่คิดจะทิ้งเธอให้นอนตากน้ำค้างอยู่แล้ว จึงโน้มตัวไปอุ้มขึ้นมา ฝ่ายนั้นผลัดใส่อยู่ครู่เดียวก็เอนไปหน้าซบอก เดินไปได้ไม่กี่ก้าวเขาก็รู้สึก

ถึงใบหน้าที่ถูกใช้ไปมาและแรงสູดลมหายใจแรงๆ เล่นเอาคนอุ้มก้าวขาไม่ออก

“หอมจัง...” เสียงหวานดังพึมพำขณะยังหลับตาพริ้ม สองมือตัวรัดคอเขาแน่น

“คุณพิช...อย่าทำแบบนี้ค่ะ”

เขาห้ามเมื่อใบหน้าเธอซุกจะซุกชนเกินไป แต่คนในวงแขนคล้ายจะไม่ได้ยิน ธนวัฒน์จึงเปลี่ยนเป็นก้าวเร็วกว่าเดิม จนเกือบจะถึงเตียงนอนอยู่แล้ว จู่ๆ ร่างเล็กก็เกิดปฏิกิริยาขึ้นอีก

“คุณพิช...ไม่ะคะ” ธนวัฒน์ห้ามเสียงหลงเมื่ออีกฝ่ายโง่งมคอคล้ายจะอาเจียน “อย่า!”

“แหะ!”

ธนวัฒน์เบือนหน้าหนีหันใดเมื่อน้ำย่อยและกากใยอาหารอุ่นๆ พ่นรดหน้าอก

“ขอโทษค่ะ พิชกลืนแล้วมันไม่ไหวจริงๆ” คนในวงแขนพึมพำก่อนจะเงยบเสีงไปนับจากนั้น

ธนวัฒน์พ่นลมหายใจแรง ตั้งแต่รู้จักกันมา เขาโดนพึมพำพิชฝากรักเป็นครั้งที่สองแล้ว!

๓

เมา

ธนวัฒน์ช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าให้พิมพ์พิชอีกเช่นเคย แม้ความลำบากใจจะลดลง แต่ก็ไม่คุ้นชินกับการต้องยุ่งย่ามกับเนื้อตัวผู้หญิง ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายหลับไปในสภาพนี้ได้เช่นกัน เขาเดินไปคันชุดนอนในกระเป๋ของอีกฝ่ายแล้วกลับมานั่งที่เตียงพร้อมกับพิมพ์เบาๆ

“ขอโทษนะคะคุณพิช”

มันเป็นสถานการณ์สุดวิสัย ถ้าเขาไม่ทำแล้วใครจะทำ ธนวัฒน์บอกตัวเองเช่นนี้ แล้วจัดการเปลี่ยนชุดให้คนเมาด้วยความเร็วแสง เสร็จสรรพก็หยิบผ้าเช็ดตัวผืนเล็กของโรงแรมไปชุบน้ำแล้วกลับมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้ เพียงแค่ความเย็นสัมผัสใบหน้า พิมพ์พิชก็ปรือตาขึ้นมา

“พี่พี...” เธอเรียกเขาเป็นชื่อคนรักอีกแล้ว แถมยังคว้ามือไปกุมไว้ “อย่าทิ้งพิช อยู่กับพิชนะคะ”

ตอนพิมพ์พิชเมาแล้วอละวาดยังรับมือง่ายกว่าตอนที่เผยมุ่ม่ออนแอแบบนี้เสียอีก ธนวัฒน์จึงได้แต่เห็นใจโดยไม่โต้ตอบอะไร เพียงตบหลังมือเธอเบาๆ แล้วบอกให้นอนเสีย เธอจึงกุมมือเขาไว้อย่างนั้นและเข้าสู่ห้วง

นิทราไปในที่สุด

“เข้มแข็งไว้นะคุณพิช” เขาคงได้แค่ให้กำลังใจ จากนั้นจึงค่อยๆ ดึงมือออก หวังเป็นอย่างยิ่งว่าอีกฝ่ายจะหลับสบายพอที่จะตื่นขึ้นมาในเช้าวันใหม่ด้วยความสดใส

“วันนี้มีอะไรทานคะ”

ประโยคคำถามที่มาพร้อมกับรอยยิ้มเต็มหน้าในช่วงสายวันถัดมาทำให้นวณณ์โล่งใจขึ้น

“คล้ายเมื่อวานคะ แต่คนละร้าน”

“ร้านเมื่อวานก็อร่อยนะคะ แต่ลองร้านใหม่บ้างก็ดี” สาวเจ้าเอ๋ยขณะนั่งลงตรงข้าม ดูท่าทางจะจำไม่ได้เลยว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้าง

“หลับสบายไหมคะ ปวดหัวหรือเปล่า”

พิมพ์พิชส่ายหน้าขณะคว้าตะเกียบขึ้นมาเตรียมกินอาหาร

“ไม่เลยคะ เมื่อคืนฉันคงดื่มไม่เยอะ” กล่าวจบเจ้าหล่อนก็พุ่งความสนใจไปยังราเมนซามใหญ่ ทั้งให้คนใต้ตาดำคล่ำได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

‘อย่าเรียกว่าดื่มไม่เยอะ เรียกว่าเมาจนจำอะไรไม่ได้จะดีกว่า’

“คุณหมอรับทานสิคะ เราจะได้รีบไปกัน”

ธนวัฒน์ผ่อนลมหายใจก่อนจะคว้าตะเกียบขึ้นมาจัดการอาหารของตัวเองบ้าง ระหว่างกินก็คุยเรื่องแผนเที่ยวซึ่งพิมพ์พิชยินยอมไปดูภูเขาไฟฟูจิตามที่ลั่นวาจาว่าจะให้เขาตัดสินใจ เมื่อกินเสร็จทั้งสองก็เก็บข้าวของแล้วลงมาที่ล็อบบี้เพื่อเช็คเอาท์ออกจากโรงแรม

“คุณพิชไปนั่งรอก่อนนะคะ เดี่ยวผมจัดการตรงนี่เอง”

“ไม่นานไม่ใช่หรอคะ ฉันรอได้”

“ไปนั่งเถอะคะ ของเยอะขนาดนั้นเดี๋ยวจะเมื่อยเสียเปล่าๆ”

พอธนวัฒน์ย้ายเช่นนั้น พิมพ์พิชก็ก้มมองสัมภาระในมือ กระเป๋าสะพายหลังหนึ่งใบ กระเป๋าชาเนลใบเล็กหนึ่งใบ และกระเป๋าเดินทางใบใหญ่

อีกสอง อิม...ก็ถือว่าเยอะอยู่

“ก็ได้ค่ะ ฉันไปนั่งรอตรงนั้นนะ เสร็จแล้วรีบตามไปนะคะ”

เมื่อธันวาคมพฤษภาคม พิมพ์พิชก็ชนล้มภาระทั้งหมดของตนไปหาที่นั่งซึ่งมีว่างอยู่ไม่มาก พอได้ที่เหมาะๆ และคิดว่าธันวาคมสามารถเห็นได้ชัดแล้ว ก็ความหาสมารถโทรขึ้นมา คิดหาข้อมูลในเมืองที่กำลังจะไป ทว่ายังไม่ทันพิมพ์ข้อความ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีใครคนหนึ่งมานั่งลงฝั่งตรงข้าม

“เสร็จเร็วจังค่ะ งั้นเราไป...” เธอพูดไม่ทันจบก็เงยหน้าขึ้นมาสบตาคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามพอดี

“พิช”

ดวงตาพิมพ์พิชเบิกกว้าง สีหน้าค่อยๆ เข้มขึ้นริมฝีปากสะท้อนลิ้นๆ จนต้องเม้มเข้าหากัน

“ฉันขอโทษ ฉัน...”

เธอลุกยืนขึ้นทันทีโดยไม่คิดฟังต่อ สองมือคว่ำกระเป๋าลงแล้วเดินหนีออกมา แต่ก้าวได้เพียงสองสามก้าวก็พบใครคนหนึ่งยืนขวางอยู่

“คุณพิชน่าจะฟังคุณกรหน่อยนะคะ”

พิมพ์พิชมองคนที่อยู่เคียงข้างมาหลายวันด้วยความรำวราน

“ฉันคิดว่าคุณหมอเข้าใจฉันที่สุดเสียอีก!” เธอเว้นจังหวะเพื่อไม่ให้เสียงสะท้อนหลุดรอดออกมา “เราแยกกันตรงนี้ก็แล้วกันค่ะ”

ว่าแล้วเจ้าหล่อนก็ก้าวฉับๆ หนีไป ไม่แม้แต่จะหันมองเพื่อนรักที่ยังตะโกนเรียกตามหลัง

ธันวาคมถอนหายใจ คิดไว้แล้วว่าเหตุการณ์ต้องออกมาอีกรอบนี้ แต่กับวิเศษกรซัลไม่ได้ตอนที่อีกฝ่ายมาขอพบพิมพ์พิชอีกสักครั้ง

“ผมขอโทษคุณหมอด้วยนะคะ เลย์ต้องพลอยโดนพิชโกรธไปด้วยเลย” กรซัลในสภาพสีหน้าเศร้าหมอง ขอบตาดำคล้ำกล่าวเสียงเครือ

“ไม่เป็นไรหรอกครับ”

“พิชคงโกรธผมมาก”

ธนวัฒน์ไม่แสดงความคิดเห็นใด แม้จะเอนเอียงไปทางพิมพ์พิชอยู่
มาก เป็นใคร...เจอเพื่อนรักและคนรักหักหลังก็คงทำใจไม่ได้

“ผมฝากพิชด้วยนะครับ รบกวนคุณหมอช่วยดูแลจนกว่าพิชจะกลับ
ไทยได้ไหมครับ”

ธนวัฒน์รับปากอย่างไม่มั่นใจเท่าเดิม “ถ้าคุณพิชยอมให้ผมดูแลนะ
ครับ”

กรชวลพยักหน้าอย่างเข้าใจ พิมพ์พิชเป็นคนอารมณ์ร้อนและ
ค่อนข้างเอาแต่ใจ การที่ธนวัฒน์ช่วยตนคงไม่สามารถเข้าหน้าพิมพ์พิชได้
เหมือนเคย

“ยังไงผมก็ขอโทษอีกครั้งนะครับ”

“ฉันขอตัวก่อน ถ้ามีโอกาสคงได้พบกันอีก”

“ครับ” กรชวลยื่นมือไปเชกแฮนด์เพื่อบอกลา และยื่นมือจน
ธนวัฒน์เดินกลับไป อึดใจต่อมาก็ปรากฏเงาบางคนข้างกายพร้อมกับรู้สึกว่ามี
มืออุ่นขึ้น

“พิชคงต้องการเวลา กรอย่าคิดมากเกินไป” พี่ระพัฒน์กระชับมือคนรัก
เหตุการณ์ดังกล่าวไม่มีใครอยากให้เกิด หากความรักบังคับกันได้เขาก็คงไม่
เลือกกรชวลแทนที่จะเป็นแฟนสาวที่คบหากันมาหลายปีอย่างพิมพ์พิช แต่
เพราะพยายามแล้ว ตอกย้ำตัวเองก็แล้ว แต่สุดท้ายหัวใจเขาก็มีแค่คำตอบ
เดียวคือ ‘กรชวล’

คนกลางยังมีสีหน้าอมทุกข์ แม้จะคาดไม่ถึงว่าผู้ชายเพอร์เฟกต์อย่าง
พี่ระพัฒน์จะหลงรักตน แต่ ณ ขณะที่เขาบอกรักหัวใจก็พองฟู ถึงจะรู้สึก
ผิดต่อพิมพ์พิช แต่เสียงเรียกร้องของหัวใจก็มีมากกว่า

ทำไมคนอย่างเขาจะมีความรักบ้างไม่ได้...ประโยคนั้นคือสาเหตุที่
ทรยศเพื่อนรัก

“เราก็ต้องการเวลาเหมือนกันครับ” กรชวลค่อยๆ ดึงมือออก เงย
หน้ามองคนที่สูงกว่าไม่กี่เซนติเมตรด้วยสายตาร้าวราน แม้จะรักแค่ไหน

หากมันผิดที่ผิดทาง ผิดเวลา ก็คงไม่ใช่ความรักที่ดี

“เรากลับไปคิดเรื่องของเรากันใหม่ดีกว่า ผมว่าบางที...”

“กร” พี่ระพัฒน์แทรกก่อนที่อีกฝ่ายจะกล่าวอะไรออกมา การที่ผู้ชายอย่างเขายอมรับว่าชอบผู้ชายมันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

กรขยับปากสั้น ประสานสายตากับพี่ระพัฒน์หนึ่ง

“เราอย่าเจอกันสักพักดีกว่า ผมมองหน้าคุณโดยไม่นึกถึงพิชไม่ได้จริงๆ”

กรขยับหมุนตัวเดินจากไป ทิ้งไว้เพียงพี่ระพัฒน์ที่แม้จะอยากก้าวตามไปขนาดไหนก็ทำได้แค่เฝ้ามองคนรักไกลห่างออกไปเรื่อยๆ คงเป็นอย่างที่กรขำลว่า...ทุกคนต้องการเวลา

พิมพ์พิชขึ้นมานั่งบนรถไฟความเร็วสูงด้วยสภาวะอารมณ์ที่หนักอึ้งยิ่งกว่าเดิม ทำไมใครๆ ก็ทรยศเธอ ทั้งเพื่อน คนรัก หรือแม้แต่คนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นานอย่างธนวัฒน์

มือเล็กๆ ขื่นปาดน้ำตาเมื่อมีผู้โดยสารคนอื่นๆ ทอยยเดินผ่านไปมา เธอเลือกที่จะหันไปมองด้านนอกโดยไม่สนใจใคร แม้กระทั่งตอนซื้อตั๋วยังไม่ทันมองด้วยซ้ำว่าจุดหมายปลายทางคือที่ไหน ณ ตอนนั้นรู้เพียงอย่างเดียวว่าต้องไปให้ไกลจากทุกคน

เกือบสี่ชั่วโมงในการเดินทาง พิมพ์พิชก็มาถึงเมืองโอซากาอย่างงงๆ ทุกอย่างเป็นศูนย์ ไม่ว่าจะเป็นที่พักรหรือแผนเที่ยว มือเล็กๆ กระชับกระเป๋า มองผู้คนขวักไขว่เบื้องหน้าแล้วสับสนหยาใจเข้าปอดลึกๆ

“ต้องเมืองนี้แหละถึงจะเหมาะกับเธอ ยายพิช” พิมพ์พิชให้กำลังใจตัวเอง เมืองนี้มีสถานที่ท่องเที่ยวที่น่าสนใจมากมาย ทั้งกินดื่มและช้อปปิ้ง ดีกว่าไปดูภูเขาไฟฟูจิกับธนวัฒน์เป็นไหนๆ คอยดูเถอะ เธอจะตระเวนเที่ยวกลับให้หน้าใจเลย

ว่าแล้วก็หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาหาที่พักเป็นอันดับแรก โดยเลือก

จำเพาะเจาะจงเอาย่านที่มีแหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคืน จะได้ไม่มีปัญหาในการเดินทาง โชคดีที่ไม่ใช่ช่วงไฮซีซั่น จึงยังพอมีห้องว่างให้เธอวอล์กอินเข้าไปได้ทันที พอเก็บสัมภาระเรียบร้อยฟ้าก็มืดพอดี พิมพ์พิชจึงคว่ำกระเป๋าซาเนลโบโปรดขึ้นมาสะพายแล้วออกไปหาอะไรรองท้อง จากนั้นก็ไปเที่ยวกลับต่อ โดยตั้งปณิธานไว้เลยว่า ‘คืนนี้ไม่เมาไม่กลับ!’

ประเทศญี่ปุ่นขึ้นชื่อเรื่องความปลอดภัยและพิมพ์พิชเองก็เคยมาเที่ยวหลายครั้ง จึงไม่หวาดกลัวว่าจะเกิดเรื่องไม่ดี ความชะล่าใจนี้เองทำให้เธอดื่มไปหลายแก้ว สติสัมปชัญญะหายไปกว่าเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ถึงกระนั้นก็ยังคิดว่าตัวเองไหว จึงไม่คิดกลับที่พัก เพราะได้ยินโต๊ะข้างๆ คู่กันว่ามีคลับอีกแห่งเปิดถึงตีสี่ก็คิดไปดื่มต่อ

ระหว่างทางที่เดินตบตบเปิดประตูบ้านดังกล่าว พลันสายตาก็เหลือบไปเห็นผู้ชายสองคนเดินคล้องแขนกันสวนมา ภาพนั้นทำให้บางสิ่งที่ตกตะกอนอยู่ในใจถูกกวนจนขุ่น เธอมั่นใจว่าต้องเป็นกรซวัลกับพี่ระพัฒน์แน่ๆ สองคนนั้นกล้าตัวอย่างโรมาหายามเธอถึงที่นี่!

พิมพ์พิชปรีเข้าไปกระซอกชายทั้งสองคนออกจากกัน แล้วทูปอกคนตัวสูงรัวๆ

“ทำไมทำกับพิชแบบนี้ จะใจร้ายกันไปถึงไหน!”

“เฮ้ย! อะไรกันคุณ!”

ชัดเลย! ประโยคตอบกลับมาเป็นภาษาไทย แต่พิมพ์พิชไม่สามารถรับอารมณ์ได้แล้ว สภาพการมองเห็นก็ต่ำลงเพราะใบหน้าเพื่อนประอะไปด้วยหยาดน้ำตา

“แกก็เหมือนกันนังกร นังเพื่อนทรยศ!” พิมพ์พิชโถมเข้าไปหาอีกคน แล้วทูปตีจ่าละหัวน

“โ้ย! จะบ้าหรือไง ตั้งสติหน่อยแม่คุณ!”

พิมพ์พิชถูกผลักล้มไปกองกับพื้น เธอหมดแรงจะลุกขึ้น นั่งสะอึกสะอื้นอยู่บนพื้นอย่างหมดสภาพ

“นั่งเพื่อนใจร้าย แกแย่งแฟนฉัน!”

“พูดอะไรของหล่อน เราไม่รู้จักกันเสียหน่อย!” คนโดนกล่าวหาได้เสียงดังลั่น

“ก็ได้ จากนั้นเราจะไม่รู้จักกัน นั่งเพื่อนทรยศ!”

“โธ้ย! เพื่อนเพื่อนอะไรกันยะ”

ถ้อยคำโต้เถียงด้วยภาษาที่ไม่คุ้นทำให้คนเริ่มมายุ่งแล้วจู่ๆ ก็มีเสียงใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา

“คุณพิช!” ถ้อยคำดังกล่าวดังพอที่จะทำให้บรรดาคนมุงหลีกทางให้ชายหนุ่มที่วิ่งเข้าไปหาหญิงสาวที่นั่งอยู่บนพื้น

“คุณรู้จักหล่อนหรือ” หนึ่งในผู้ชายที่โดนพิมพ์พิชทำร้ายถาม

“เพื่อนผมเองครับ ต้องขอโทษด้วย พอดีเธอ...”

“กำลังอกหัก”

ประโยคที่ชายคนนั้นพูดต่อทำให้ธวัชมนหันหน้าเงื่อน คิดว่าก่อนเขามาถึงพิมพ์พิชคงอาละวาดไปเยอะ

“ครับ”

“เอาเถอะ เห็นว่าคนไทยด้วยกัน ผมสองคนจะไม่เอาเรื่อง แต่คุณช่วยดูแลเพื่อนๆ หน่อย ถ้าเมาก็กลับไปนอน ไม่ใช่อาละวาดทุบตีคนอื่นแบบนี้”

“ขอโทษอีกครั้งนะครับ”

ชายคนนั้นพยักหน้าก่อนจะดึงแขนแฟนหนุ่มเดินออกไป ธวัชมนจึงหันกลับมายังคนที่นั่งสะอึกสะอื้นอยู่บนพื้น

“ไหวไหมครับ”

“พี่พี่ ฮือ...พี่พิกลับมาหาพิชใช้ไหม”

“คุณพิช นี่ผมเอง หมอแทน” ธวัชมนแคะมือที่เกาะเกี่ยวต้นแขนตนออกแล้วพยายามอธิบาย แต่ดูเหมือนคนมาจะไม่ได้สนใจนัก

“พี่พีย่าทั้งพิช อยู่กับพิชนะคะ”

ใบหน้าที่เอนชมมาที่หน้าอกทำให้ธวัณน์ได้แต่ถอนหายใจ สงสัยเขาต้องสวมรอยเป็น ‘พีพี’ อีกครั้ง หลังจากเพียรปฏิบัติสมาหลายรอบ

“โอเค ฉันเรากลับห้องกันนะคะ”

คนเมาพยกหน้าพร้อมกับน้ำตาที่ไหลเป็นทาง ธวัณน์เห็นแล้วก็อดสงสารไม่ได้ ค่อยๆ เช็ดหน้าขึ้นมาช่วยซับน้ำตาแล้วแบกเธอขึ้นหลัง เดินกลับไปโรงแรมซึ่งอยู่ห่างไปไม่กี่ช่วงตึก

ด้วยความรู้สึกผิดเขาจึงตามพิมพ์พิชมาตั้งแต่โตเกียว แถมยังเข้าพักโรงแรมเดียวกัน แต่กระนั้นก็ไม่รู้ว่าเธอพักห้องไหน คาดเดาเพียงว่าน่าจะห้องใกล้ๆ กันเพราะเช็คอินห่างกันไม่กี่นาที เมื่อช่วงค่ำเขาอุตส่าห์รีบขึ้นไปเก็บสัมภาระเพื่อลงมานั่งตกรถที่ลิโอบบี ด้วยคาดเดาว่าเธอไม่น่าจะเก็บตัวอยู่แต่ในห้องแน่ แต่รอจนดึกก็ยังไม่เห็นลงมา พอโทร. หาก็โดนตัดสาย สุดท้ายจึงตัดสินใจโทร. หามินนัส โดยบอกว่าคลาดกันกับพิมพ์พิชและอีกฝ่ายไม่ยอมรับโทรศัพท์ ซึ่งมินนัสก็เต็มใจช่วยเหลือ หายไปไม่ถึงสองนาทีก็โทร. มาบอกว่าพิมพ์พิชอยู่คลับไหน เขาจึงรีบตามไปจนเจอเหตุการณ์ดังกล่าวพอดี

เมื่อกลับมาถึงห้องธวัณน์ คนเมาก็สิ้นฤทธิ์และเข้าสู่ห้วงนิทราไปเรียบร้อย เขาจึงจัดการเปลี่ยนเสื้อผ้าและเช็ดเนื้อเช็ดตัวให้เหมือนเคย กว่า จะเรียบร้อยก็รู้สึกเหนื่อยล้าจึงพลอยหลับไปทั้งอย่างนั้น มาสะดุ้งตื่นอีกทีก็ตอนที่รับรู้ถึงความอึดอัดบริเวณกลางลำตัว พอลืมตาขึ้นมาก็ใจหายวาบ คิดว่าโดนผีญี่ปุ่นหลอกเสียแล้ว เพราะเบื้องหน้าคือหญิงสาวผมเผ้ารุงรังที่นั่งอยู่บนหน้าท้องของตน ทว่าพอเพ่งมองดีๆ กลับพบว่าไม่ใช่

“คุณพิช!”

คนถูกเรียกเงยหน้าขึ้นมา ดวงตานั้นน้ำปริ่ม มุมปากกระตุกยิ้มน้อยๆ แล้วก็นิ่งไปสนใจกระดุมกางเกงยีนของเขาต่อ

“จะทำอะไรคะ” เขาถามด้วยน้ำเสียงตระหนกเมื่อมือเล็กนั้นสัมผัสบางสิ่งที่ดันดันอยู่ด้านใน พอจะยับยั้งก็พบว่ามือทั้งสองข้างของตนถูกมัด

ไว้กับหัวเตียง

“อย่าทำอะไรบ้าๆ นะ” เขาย้ำอีกครั้งเมื่อทางเกยยื่นถูกถอต่วนลงไป
จนช่วงล่างยื่นวาบ

“พิชจะทำให้พี่เป็นของพิช” ประโยคพิมพ์ดังออกมาจากริมฝีปาก
จิ้มลิ้ม แวตามุ่งมั่นจนน่ากลัว

“ผมไม่ใช่พี่ของคุณนะ ช่วยใจเย็นๆ แล้วมาแก้มัดให้ผมก่อน”
กลุ่มผมยาวที่ปกคลุมใบหน้าลั่นไหว พร้อมกับที่ปรากฏการสุดท้ายของ
ช่วงล่างของธวัชณ์หลุดออกจากตัว

“พี่พี่ไม่เคยแตะต้องพิชเลย เพราะฉะนั้นพิชจะจัดการเอง”
ธวัชณ์เฝ้าปากแน่นเมื่อส่วนสำคัญของร่างกายถูกมือเล็กครอบ
ครอง

“คุณพิช ยะ...อย่า...” เสียงร้องห้ามเบาลงตามลมหายใจไม่เป็น
จังหวะ มือเล็กนั้นตุงๆ เงินๆ ก็จริง แต่พิชสงขำร้ายกาจ จนอุณหภูมิจน
ในร่างกายของเขาค่อยๆ สูงขึ้น

ธวัชณ์ขบกรามแน่น เนื้อตัวร้อนผ่าวตามจังหวะมือที่ขยับอย่างต่อเนื่อง
แถมเธอยังยืมยั่วเมื่อเห็นเขาเริ่มอยู่ไม่เป็นสุข

“พิชเก่งใช้ไหมล่ะ”

ดู! เธอยังกล่าวอย่างภูมิใจ แถมเร่งจังหวะเร็วขึ้นจนธวัชณ์แทบ
ทานทนไม่ไหว เกือบจะได้ปลดปล่อยอยู่แล้ว แต่จู่ๆ สาวเจ้าก็หยุดมือ

คนถูกทิ้งกะทันหันกัดฟันกรอด ดวงตามืดครึ้มลงทุกขณะ เขาก็เป็น
ผู้ชายมีเลือดเนื้อมีความรู้สึก พอสาวเจ้าลุกไปจัดการเสื้อผ้าตัวเองแล้วคร่อม
ทับลงมาอีกหน ถ้อยคำห้ามปรามก็ถูกกลืนลงคอ ความอ่อนนุ่มที่ค่อยๆ
กลืนกินตัวตนทำให้เขานอนๆ บนกายลุกฮือ เส้นเลือดตามลำคอพุ่งขึ้น
เพราะความอัดอั้นที่อยากจะพุ่งทะยาน

ฝ่ายหญิงสาวที่ทำใจกล้านั้นก็ใบหน้าเหยเกเมื่อสัมผัสกับความเจ็บ
ที่มาเยือน แต่ความตั้งใจก็ยังแน่วแน่ไม่เปลี่ยน เธอกัดฟันทิ้งตัวลงมาใน

คราวเดียวแล้วเอนซบลงที่หน้าอกของธนว์ณ์โดยไม่มีที่ท่าจะขยับเขยื้อน
กาย

“คุณพิช ชะ...ขยับสิคะ” เขาอ่อนเสียงโหย ความอ่อนนุ่มที่บีบรัด
เล่นเอาตัวตันทของเขาปวดร้าวไปหมด

“พิชเจ็บ...” หญิงสาวละอื้นอีก อยากจะถอยหนี แต่ความมุ่มม่นอยาก
เอาชนะก็มีมากกว่า เธอจะแพ้การขว้างไม่ได้!

“ถ้างั้นคุณพิชแก้มัดให้ผมดีไหม” ธนว์ณ์ต่อรอง ชื่นให้อยู่สภาพนี้
ทั้งคืนเขาอดอันตายแน่ๆ

หญิงสาวส่ายหน้าแล้วพึมพำออกมา “พี่พีจะผลักใส่พิช”

“ไม่ค่ะ ไม่แน่นอน” มาถึงขั้นนี้ธนว์ณ์ไม่แก้ความเข้าใจผิดอีก ความ
ปรารถนาพลุ่งพล่านไปทั่วทั้งกาย สิ่งเดียวที่ต้องการตอนนี้คือการปลดปล่อย

“จริงนะคะ”

“คุณพิชคนดี แก้มัดให้ผมนะคะ” เขาอ่อนเสียงหวานพร้อมกับ
ประสานสายตาเธอนิ่ง จนหญิงสาวยอมพยักหน้าแล้วขยับไปแกะผ้าเช็ดตัว
ที่มัดมือออกให้

พอเป็นอิสระเท่านั้นธนว์ณ์ก็พลิกตัวขึ้นไปอยู่ข้างบน

“คุณพิชเป็นคนเริ่มก่อน จะโทษผมไม่ได้นะคะ”

คนถูกความต้องการเล่นงานกระซิบลอดไรฟัน ก่อนจะเริ่มสอนให้
พิมพ์พิชได้รู้ว่าการ ‘ร่วมรัก’ ของชายหญิงจริงๆ เป็นเช่นไร

รับผิดชอบ

พิมพ์พิชลิ้มตาขึ้นมาในช่วงสายของวันใหม่ พอขยับก็รู้สึกถึงความเมื่อยขบทั่วสรรพางค์กายจนต้องทำหน้านิ่ว ถึงกระนั้นก็พยายามยันกายขยับไปนั่งพิงหัวเตียง สภาพห้องที่ไม่คุ้นชินทำให้ต้องนึกย้อนว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกับตน

เธอมาที่โอซากาคนเดียว เช็กอิน เก็บของแล้วออกไปหาอะไรรองท้อง จบที่เข้าไปนั่งดื่มในคลับลำพัง แล้วเธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร คำถามที่ผุดขึ้นมาในหัวทำให้พิมพ์พิชเริ่มหน้าซีด

“หรือว่า...”

เธอก็มสำรวจร่างกายตัวเองเป็นอันดับแรก เมื่อตัวดำห่มออกก็เห็นว่าเสื้อยัดสีเข้มตัวโคร่งที่สวมอยู่ไม่ใช่ของตน แถมยังรู้สึกโล่งทั้งบนและล่าง เพราะไรซูดชั้นใน หน้ากไปกว่านั้นคือรู้สึกเจ็บบริเวณหน้าอกและ ‘ส่วนนั้น’ พอหันมองรอบๆ ห้องก็พบหลักฐานอีกมากมาย ทั้งเสื้อผ้าของเธอที่กองอยู่มุมห้อง ทั้งผ้าเช็ดตัวผืนเล็กที่ยังติดอยู่ตรงหัวเตียง และรอยเลือดหย่อมหนึ่งตรงกลางเตียง

ดวงตากลมไตร้อนผ่าวเมื่อคิดว่าเสียทำให้ใครก็ไม่รู้ และน่าจะถูกพัน
แล้วทั้งอย่างไม่ต้องสงสัย

“ตื่นแล้วหรือคะ”

ประโยคทักทายทำให้พิมพ์พิชสะดุ้งเฮือก รีบคว้าผ้าห่มขึ้นมาปิดถึง
คอก่อนจะหันไปยังเจ้าของเสียง

“คุณหมอ!” แวบแรกนั้นเธอดีใจที่เป็นบุคคลคุ้นเคย แต่พอเห็น
สีหน้าต่างๆ ของเขาก็มารู้ได้ถึงสถานการณ์ตรงหน้า ที่สำคัญเธอแยกกับเขา
ตั้งแต่โตเกียว

“คุณหมอมายูที่นี้ได้อย่างไร” เธอถามพร้อมๆ กับที่หัวเริ่มประมวลผล
ได้ “แล้วเกิดอะไรขึ้น...กับฉัน” เธอตอบอย่างหวาดหวั่น ขณะที่สายตา
คนโดนถามวูบไหวไปทันที

“คุณพิชลุกไปอาบน้ำก่อนเถอะค่ะ เรายังมีเรื่องต้องคุยกัน”

กล่าวจบชนวนนั้นก็หมุนตัวออกไป ทั้งให้พิมพ์พิชเอาแต่ถามตัวเองว่า
เกิดอะไรขึ้น แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออก ซึ่งเวลานี้ก็คงมีคนเดียวที่ให้คำตอบ
ได้

แม้จะรู้สึกแย่แะถึงขั้นสุด แต่พิมพ์พิชก็ลุกขึ้นจากเตียง แค่เพียงเท้า
สัมผัสพื้นและทิ้งน้ำหนักลงมา ความเจ็บแปลบ ณ ส่วนนั้นก็ทำให้น้ำตาหยด
แหมะ เธอกัดฟันพาตัวเองไปจนถึงห้องน้ำแล้วถอดปรากรที่มีเพียงชิ้นเดียว
ออก เพียงแค่เห็นเงาสะท้อนของตัวเองผ่านกระจกเท่านั้นน้ำตาาก็เริ่มพร้งพรู
ตามเนื้อตัวที่เคยขาวผ่องปรากฏร่องรอยสีกุหลาบประปรายตั้งแต่เนินอก
เรื่อยลงไปจนถึงท้องน้อยและต้นขา

เรื่องนี้จะหาใครได้ ในเมื่อเธอทำตัวเอง...พิมพ์พิชแข่งซาอ่อนเปลี้ย
หมดแล้วความภาคภูมิใจที่เคยมี อุตส่าห์รักษาเนื้อรักษาตัวตามคำสั่งผู้เป็น
ยายเพื่อรอคืนวันแต่งงาน แต่แล้ว...

พิมพ์พิชปล่อยโฮอย่างสุดจะกลั้น ถึงจะหัวสมัยใหม่และคิดเสมอว่า
คุณค่าของผู้หญิงไม่ได้วัดกันที่ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง แต่เอาเข้าจริงกลับทำใจ

ลำบากเหลือเกิน

เวลากว่าชั่วโมงในนั้นหมดไปกับการร้องไห้เสียใจ และอีกครั้งชั่วโมงกับการอาบน้ำชำระล้างร่างกาย เธอแต่งตัวลงๆ ด้วยเสื้อผ้าที่ธนวัฒน์วางไว้ให้ปลายเตียงแล้วออกมาเผชิญหน้าเขา บรรยากาศภายในห้องเงียบงัน ดวงตาพิมพ์พิชแดงก่ำ ริมฝีปากเฝิ้มเข้าหากัน สองมือกระชับแน่น ก่อนจะเป็นคนทำลายความเงียบนั้นเสียเอง

“เกิดอะไรขึ้นกับฉันคะ แล้วคุณหมอมานี่ได้ยังไง”

“คุณพิชจำอะไรไม่ได้เลยหรือคะ” คำถามของธนวัฒน์แผ่วเบาขณะเงยหน้าขึ้นสบตา

พิมพ์พิชส่ายหน้า ความทรงจำล่าสุดคือเธอนั่งดื่มอยู่ในคลับและชนแก้วกับชายมากหน้าหลายตาที่แวะเวียนมาทักทาย

“ลองคิดดูดีๆ ลีคะ” ธนวัฒน์ย้าก่อนจะเริ่มเปิดประเด็นให้ “เมื่อคืนคุณพิชเกือบมีเรื่องกับนักท่องเที่ยวดูสองคนที่เป็นอย่างรักกัน”

พอธนวัฒน์เกริ่น ภาพเหตุการณ์เมื่อคืนก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาอย่างกระจัดกระจายในหัว

“คุณทำร้ายพวกเขา”

“ฉันคิดว่าเป็นกรกับพี่พี” เธอจำได้รางๆ ว่าพบเจอคู่รักชายชายคู่หนึ่งจริง และคิดว่าสองคนนั้นคือเพื่อนรักกับอดีตคนรักที่ดวงกันมาแย่งถึงที่ “แต่พี่พีเป็นคนช่วยฉัน”

“ไม่ใช่คุณพีครับ แต่เป็น...ผม”

“ไม่ใช่พี่พี...”

เรื่องราวในหัวเริ่มปะติดปะต่อ พี่ระพีคนที่พากลับมาห้อง เขาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้าและเช็ดตัวให้จนเธอเพลอหลับไป พอตื่นมาแล้วพบว่าเขายังอยู่จึงเกิดความคิดอยากรวบหัวรวบหางเพื่อไม่ให้กลับไปหากรชวลอีก เธอจับมือเขามัดไว้กับหัวเตียงเพื่อไม่ให้ขยับขึ้น แล้วจากนั้น...

ดวงตาพิมพ์พิชเบิกกว้าง ค่อยๆ เงยขึ้นสบตาคนที่นั่งอยู่ตรงข้าม ถ้า

เขบอกว่าฉันไม่ใช่พระพัฒนา นั่นก็แสดงว่า...

“ผมจะรับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้นเอง”

ประโยคดังกล่าวเหมือนเป็นคำยืนยันกลายๆ ว่าคนที่เธอจับมัดคือใคร ในความพราเลือนของสตินั้นเธอยังจำได้ว่าบางช่วงบางตอนเขาทั้งออกอ้อนทั้งใส่ใจ จนเธอยิ่งกว่าขึ้นสวรรค์เสียอีก

“ไม่ค่ะ! มันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ระหว่างเราไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น” พิมพ์พิชละล่ำลึงลักปฐิสธ ความรู้สึกตอนนี้คล้ายคนเอาค้อนมาทุบหัวก็ไม่ปาน

“แต่ผม...”

“ฉัน...ต้องกลับห้อง ขอตัวนะค่ะ” เธอผุดลุกขึ้นทันที ความเจ็บแปลบบริเวณส่วนสำคัญในร่างกายทำให้เกือบหลุด ดีที่คนที่นั่งอยู่บนโซฟาข้างๆ ลุกขึ้นมาช่วยพยุงไว้

“ปละ...ปล่อยค่ะ” เธอผลักสองมือนั้นออกแล้วกอดพนักโซฟาข้างออกมา

“คุณพิชคงสับสนอยู่ จักรวาลให้ใจเย็นกว่านี้เราค่อยคุยกันใหม่ก็ได้ค่ะ” พิมพ์พิชไม่มีคำพูดใด เธอคว้ากระเป๋าสะพายที่วางอยู่บนโต๊ะกลางแล้วเดินไปที่ประตู

“อีกสองชั่วโมงผมจะไปหาที่ห้องนะค่ะ”

ประตูปิดดังปัง พร้อมกับที่ธวัชณ์ถอนหายใจ ยกมือหนีขึ้นลูบหน้าตัวเองแล้วทิ้งตัวลงบนโซฟา แม้สิ่งที่เกิดขึ้นจะเรียกว่าอารมณ์พาไปหรือเหตุสุดวิสัย แต่เขาก็ไม่อาจวางเฉยได้ ถึงอย่างไรก็ต้องรับผิดชอบเธอ

อุณห์ภูมิภายในห้องรับแขกบ้านสวนวริทธิ์นันท์เย็นยะเยือกขึ้นเมื่อทุกคนทยอยเข้ามาจนครบ ธวัชณ์มองพิมพ์พิชที่นั่งลงเคียงข้างผู้เป็นนายแล้วยิ้มมุมปาก เธอดูระมัดระวังตัว ต่างจากภาพสาวมั่นที่เคยร่วมทริปจนคล้ายเป็นคนละคน

นับตั้งแต่เหตุการณ์ที่ญี่ปุ่น นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เผชิญหน้ากันจริงๆ เพราะวันนั้นเขาไปหาเธอตามที่ลั่นวาจาไว้ แต่ก็พบกับความว่างเปล่า ไปสอบถามที่ลืบบีก็พบว่าเธอเช็คเอาท์ออกไปแล้ว ธนวัฒน์จึงไม่รู้จะไปตามหาที่ไหน ไม่รู้จะถามใคร สุดท้ายจึงบินกลับกรุงเทพฯ ถึงกระนั้นก็ได้ว่างเฉย ยังพยายามติดต่อหาพิมพ์พิชทุกทาง วันไหนที่มีเวลาก็ไปดักพบที่คอนโดและร้าน แต่ก็ไม่พบ โทร. หากไม่รับสาย ส่งข้อความก็อ่านแต่ไม่ตอบ

สุดท้ายเขาจึงไปค้นข้อมูลในทะเบียนผู้ป่วยจนทราบที่อยู่ของพิมพ์แพ ซึ่งเป็นบุคคลสำหรับติดต่อกรณีฉุกเฉิน พอตามไปก็พบแต่แม่บ้านซึ่งบอกเพียงว่าพิมพ์พิชไม่ได้พักที่นั่น ส่วนใหญ่จะอยู่คอนโดหรือไม่ก็บ้านสวน เขาจึงขอที่อยู่ของบ้านสวนจากแม่บ้านมาอีกที

ธนวัฒน์ไม่รู้ว่าจะสนทนากับมินนัสอยู่ที่นี่ และยังไม่ทราบว่ายายของพิมพ์พิชตามมา จากที่คิดว่าจะเจรจากันเงียบๆ เพื่อหาทางออก กลับกลายเป็นลูกกลมใหญ่โต

พิมพ์พิชเมินสายตาของธนวัฒน์ที่ทอดมองมา แล้วขยับไปแตะแขนผู้เป็นยายเพื่อชวนออกไปคุยกันลำพัง

“คุณยายคะ พิชว่า...”

“เงียบ!”

เสียงตุๆ ที่สวนกลับมาทำให้พิมพ์พิชหน้าเหวอ เธอไม่ได้เห็นพิมพ์แพเรียกร้องราดขนาดนี้มาหลายปีแล้ว ถ้อยคำที่เตรียมอ่อนจึงถูกกลืนลงคอแล้วค่อยๆ ดึงมือตนเองกลับมา

“คุณชื่ออะไร” คราวนี้คนสูงวัยหันไปทางชายหนุ่มแปลกหน้า

“ชื่อธนวัฒน์ค่ะ”

คำลงท้าย ‘คะ’ ‘ขา’ ฟังแปลกหู แต่เชื่อว่าพิมพ์แพจะไม่เคยเจอผู้ชายคนอื่นพูดเอาเสียเลย

“ลูกเต้าเหล่าใคร แล้วทำงานอะไร”

“คุณยายขา” พิมพ์พิชแทรกเสียงเบาเมื่อเห็นว่าคำถามเริ่มจะล้วงลึกเกินไป ซึ่งก็ได้เพียงสายตาดูๆ มองเขม่นกลับมา จึงจำต้องหุบปากไปอีกครั้ง

ชนวันฉม่อมยิ้มเมื่อเห็นคนแก่งกาจลั่นฤทธิ์ เพราะเคยพบแต่พิมพ์พิชในภาคไม่กลัวใคร ขนาดตอนอยู่ญี่ปุ่นยังเกือบจะมีเรื่องกับคนอื่นมาแล้ว

“ยิ้มอะไรคะ” พิมพ์พิชแหงเมื่อเห็นทางหางตาแวบๆ อีกฝ่ายดูอารมณ์ดีผิดปกติกับสถานการณ์ ณ ขณะนี้เสียจริงๆ

“ยายพิช”

น้ำเสียงข่มๆ ของยายทำให้พิมพ์พิชหน้าอ้งงเพราะไม่มีใครเข้าข้างสักคน พอหันไปทางมินนัสก็มีเพียงยิ้มเหยาๆ ส่งมา คงรู้สึกว่ายู่ผิดที่ผิดทางกระมัง

ฝ่ายพิมพ์แซเมื่อปราชญ์หลานสาวเสร็จก็หันมาทางชายหนุ่มที่ใบหน้ายังคงปื้อนยิ้ม เป็นเชิงบ่งบอกว่าพร้อมจะฟังการแนะนำตัวอย่างเป็นทางการ

“คุณพ่อผมชื่อทัตพงศ์ เลิกработกับคุณแม่นานแล้ว ผมเป็นจิตแพทย์อยู่ที่โรงพยาบาลเตโชดมคะ”

“โรงพยาบาลเตโชดมรี” คนฟังคิ้วกระตุกเล็กๆ สีหน้าเรียบนิ่งขึ้นอีกหนึ่งระดับ

“คะ คุณยายพอจะรู้จักไหมคะ”

คนสูงวัยพยักหน้าน้อยๆ โรงพยาบาลดังกล่าวมีชื่อเสียงระดับต้นๆ ของประเทศ แต่ก็ยังไม่เคยไปใช้บริการด้วยเหตุผลส่วนตัว

“แล้วรู้จักกับยายพิชได้ยังไง” พิมพ์แซยังพยายามไต่เย้น แม้จะยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องการรู้

“รู้จักผ่านน้องมินคะ” ชนวันฉม่อมเบนสายตาไปยังหญิงสาวที่ตนเคยแอบรัก “และผมก็สนิทกับนายเสือนายแสนตั้งแต่สมัยมหา’ลัยคะคุณยาย”

พิมพ์แซหันไปทางชายหญิงที่นั่งเคียงมานาน มินนัสได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

“มินรู้จักคุณหมอนานแล้วคะ คุณหมอเป็นคนดีนะคะ” เธอไม่รู้จะ

กล่าวอะไร แคโคโนสายตาพิมพ์แซ่จ้องมองนิ่งๆ ก็รู้สึกหายใจไม่ค่อยคล่อง จนอยากจะขอกลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้

คนสูงวัยพยักหน้าแล้วยืดตัวขึ้น สีหน้าซึ่งขงขึ้นอีกเท่าตัว

“เออละ! ที่นี้เล่ามาว่าเกิดอะไรขึ้น ที่คุณบอกว่ากลัวยายพิชท้อง หมายความว่ายังไง แล้วแกลบกับเจ้าฟิอยู่ไม่ใช่รี ทำไมถึงเกิดเรื่องแบบนี้ ขึ้นมาได้” ประโยคหลังพิมพ์แซ่หันไปกดดันหลานสาว

พิมพ์พิชรู้สึกหน้าชานิดๆ แม้ตรงหน้าจะมีแค่คนกันเองก็ตาม

“พี่บอกละพิชนานแล้วค่ะ”

“แล้วยังไง แกก็เลยทำตัวเหลวไหลหรือไง!”

เสียงทวาดตึงท้องห้องรับแขก พิมพ์พิชสะดุ้งเฮือก ดวงตาเริ่มแดงกำ ริมฝีปากมึนแน่น

“ไม่ใช่แบบนี้หรอกค่ะคุณยาย” ธนวัฒน์ไม่อยากให้พิมพ์พิชโดนดู มากไปกว่านี้จึงเข้าช่วยเหลือ “เป็นความผิดของผมเองค่ะ คุณพิชไม่ได้ทำ อะไรผิดเลย”

“ไม่จริงค่ะ พิชผิดเอง พิชมาแล้วล้าคุณหมอเอง!”

จบประโยคของพิมพ์พิช ในห้องก็เกิดความเงียบไปชั่วขณะ

“ยายพิช!”

เสียงทวาดทำให้คนรับสารภาพย่นคอ กลับตาปี

พิมพ์แซ่โกรธหน้าดำหน้าแดง ไม่คิดว่าหลานสาวที่เลี้ยงมากับมือจะ ทำตัวเกรไ้ขนาดนี้

“แล้วจะเอาอย่างไรกัน”

“ผมยินดีรับผิดชอบค่ะ”

“ไม่ค่ะ! พิชไม่ต้องการให้ใครรับผิดชอบ”

คนสองคนที่มีความคิดขัดแย้งงายหน้าขึ้นสบตากัน ทั้งสองต่างตื้อตึง คิดว่าความคิดของตนถูกต้อง

เห็นสายตาเด็ดขาดของหลานสาวแล้วพิมพ์แซ่ก็ถอนหายใจ แม้

พิมพ์พิซจะว่านอนสอนง่ายมาตลอด แต่ถ้าได้ตัดสินใจอะไรแล้วไม่มีทางเปลี่ยนใจ แต่กระนั้นก็ค่อนข้างพอใจกับความเป็นสุภาพบุรุษของธนวัฒน์

“เอาละ ยายยังมีเรื่องอยากรู้อีกสักหน่อย คุณหมอช่วยตอบได้ไหม”
ป่วยการที่จะจัดการหลานสาวในตอนนี้ พิมพ์แซจึงหันไปทางคนที่เสนอตัวเป็นหลานเขยแทน

“เชิญคุณยายถามมาได้เลยค่ะ”

แม้จากการประเมินบุคลิกคร่าวๆ ธนวัฒน์จะดูเจ้าสำอาง สะอาด สะอ้าน ใบหน้าก็หวานเสียจนสวดยกว่าผู้หญิงหลายคน แต่พิมพ์แซก็ยังไม่ได้ตัดสินใจจากภายนอก

“คุณไม่มีแฟนเหรอ”

ธนวัฒน์เหลือบไปทางมินนัส พอเห็นมือที่ประสานอยู่กับมือของ แส่นศรีนัยก็ได้แต่อมยิ้มน้อยๆ

“ไม่มีค่ะ ผมโสดมาหลายปีแล้ว”

“แล้วแฟนคนล่าสุดที่คบผู้หญิงหรือผู้ชาย”

“คุณยาย” พิมพ์พิซดักคอ แม้จะเป็นคำถามพื้นๆ แต่ฟังแล้วก็รู้สึกว่่าเสียมารยาทเกินไปที่เอ่ยถึงรสนิยมอีกฝ่าย

“ขอโทษที่ยายถามตรงๆ แค่ไม่อยากจะอะไรๆ ยุ่งยากไปกว่าเดิม”

“ไม่เป็นไรค่ะ หลายๆ คนเคยเข้าใจผิดแบบนี้” ธนวัฒน์มองไปยัง ‘หลายๆ คน’ ที่เคยยึดเยียดว่าตนเป็นเกย์ “คนที่ผมเคยคบหาทุกคนเป็นผู้หญิงค่ะ ไม่เคยคบผู้ชายเลยสักครั้ง”

“ฮะ! แต่ฉันเห็นคุณหมอ...” พิมพ์พิซยังไม่วายแทรกเสียงแหลม พอทุกคนพุ่งความสนใจไปที่เธอ คำพูดก็หายไปเสียเฉยๆ

“เห็นอะไร” พิมพ์แซถามต่อ พิมพ์พิซเลยได้แต่กลั้วๆ กลั้วๆ แต่สุดท้ายก็ยอมเอ่ยออกมา

“พิซเคยเห็น...คุณหมอ เอ่อ...จูบกับหมอเอก”

คราวนี้ทุกสายตาทันไปทางคุณหมอหน้าสวย ฝ่ายนั้นเองก็ดูแปลกใจ

กับคำพูดนั้น จึงนั่งไปอย่างครุ่นคิดว่าเหตุการณ์ที่วานันเกิดขึ้นตอนไหน

“วันที่ฉันไปปรึกษาคุณหมอเรื่องอกหักใจคะ ที่ไปกับน้องมิน” พิมพ์พิชช่วยทบทวนความทรงจำ

ธันวาคมตรีกตรองอยู่ครู่หนึ่งก็จำเหตุการณ์ในวันนั้นได้

“อ้อ! ตอนนั้นเอง ที่คุณพิชเห็นคงเป็นวันที่หมอออกมาขอโทษผมแล้วบอกว่ามีแฟนแล้ว เขาน่าจะคิดว่าผมชอบเขานะคะ”

“สรุปว่าชอบผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ ถ้าคุณยายไม่เชื่อถามนายแสนได้เลย”

ทุกคนหันไปยังแสนครั้นยั้งช่วยยืนยันหนักแน่น “ครับ นายแทนชอบผู้หญิง”

“พี่เลื้อก็เคยบอกมินนะคะ แต่พอพี่พิชแย่งมินก็คล้อยตามไปเหมือนกัน” มินนัสช่วยอธิบายโดยการอ้างถึงฝาแฝดของแฟนหนุ่ม

พอเห็นทุกสายตาทิมองมา พิมพ์พิชก็หน้าเจื่อน “ก็คุณหมอไม่เห็นปฏิเสธ”

“คุณพิชไม่เปิดโอกาสให้ผมได้อธิบายเลยนี่คะ”

“เอาละๆ ไม่ได้เป็นก็ดีแล้ว สรุปว่าคุณหมอจะรับผิดชอบยายพิชใช่ไหม”

“ค่ะ คุณยาย”

“แต่พิชไม่...”

“ยายไม่ได้ถามความเห็นเรา!”

พิมพ์พิชเม้มปาก ใบหน้าอ้ง

“พิชไม่แต่งคะ พิชไม่ได้รับรู้คุณหมอ แล้วคุณหมอก็ไม่ได้รับรู้พิช เราจะทำแต่งงานกันได้อย่างไรคะ” เธอหมดความอดทนเสียแล้ว จึงเถียงผู้เป็นยายคอบเป็นเอ็นดิ่งที่เคยทำในวัยเยาว์

“แต่แก...” พิมพ์แซมมองหลานสาวอย่างผิดหวัง แถมยังกระดากปากเกินกว่าจะพูดออกมา

พิมพ์พิชเข้าใจว่าผู้เป็นยายเอ๋ยถึงอะไรจึงเซิดหน้าขึ้น นี่มัน ค.ศ. ๒๐๒๐ ไม่มีใครสนใจเรื่องหุยมหิมจำพวกนี้แล้ว สาวสมัยใหม่ใช้ความพึงพอใจเป็นหลัก เข้ากับใครได้ก็คบหา ไปด้วยกันไม่รอดก็เลิกว วันไนต์สแตนดี่ก็เป็นเรื่องปกติ

“แล้วไงคะ ใครๆ เขาก็ทำกัน”

“ยายพิช!” เสียงทวาดดังพร้อมกับที่ฝ่ามือคนสูงวัยฟาดเข้าที่ใบหน้าของหลานสาว

ทุกคนตื่นตะลึง ไม่เว้นแม้แต่คนที่เผลอใส่อารมณ์กับคนที่เลี้ยงมาแต่อ่อนแอออก พิมพ์พิชเบือนหน้าหนี กำมือแน่น

“อย่าทำเหมือนตัวเองไม่มีค่า พิชก็รู้ว่ายายไม่ชอบ!”

“แต่พิชก็อยากมีชีวิตของพิช ไหนจะงานของพิชอีก”

“แต่งแล้วก็ทำงานได้ หรือคุณหมอมจะห้าม” คราวนี้พิมพ์พิชหันไปทางว่าที่หลานชาย ซึ่งฝ่ายนั้นก็ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไม่ค่ะ คุณพิชยังสามารถใช้ชีวิตได้เหมือนเดิม”

“เห็นไหม ใครเขาจะไปยุ่งกับงานแก”

พิมพ์พิชปากคอสิ้น หมดถ้อยคำจะแย้ง แต่สีหน้าแววตายังคงตื้อตึง

“ถ้าแกไม่แต่ง ยายจะให้ตาภิมถอนสปอนเซอร์ออกให้หมด แล้วดูซิ แกจะเอาเงินที่ไหนไปทำร้าน”

ถ้อยคำดังกล่าวเล่นเอาพิมพ์พิชตาโต แม้แบรนต์ของเธอจะพอมีฐานลูกค้าก็จริง แต่ก็ยังต้องการเงินสนับสนุนเพื่อโปรเจกต์ใหม่ๆ อีกมาก หากภิมวัจน์ผู้มีศักดิ์เป็นน้าแท้ๆ และเป็นต้นไฟในการดูแลกิจการของครอบครัวอย่างห้างสรรพสินค้า WizMall ถอนสปอนเซอร์ไป เธอเดือดร้อนแน่นอน

“คุณยาย!”

“ไปคิดดีๆ ก็แล้วกัน” พิมพ์พิชว่าแล้วหันไปหยิบกระเป๋ามาคลองแขน “ส่วนคุณหมอ เดี่ยวฉันจะให้เลขาฯ ติดต่อไป อย่าลืมแจ้งผู้ใหญ่ทางคุณให้ทราบด้วย”

“คะ คุณยาย เดี่ยวผมไปส่งนะคะ” ธนวัฒน์ผุดลุกไปช่วยประคอง พิมพ์แซ ซึ่งฝายนั่นก็ไม่ปฏิเสธ

คล้อยหลังผู้เป็นยายและธนวัฒน์ พิมพ์พิชก็ยกมือปิดหน้าแล้วปล่อยโฮอย่างสุดจะกลั่น ทำให้ไม่มีใครเข้าใจเธอเลย

“พี่พิช” มินนภัสขยับมานั่งข้างรุ่นพี่สาว เอื้อมมือไปจับไหล่อย่าง ปลอบประโลม

พิมพ์พิชโผล่เข้ากอดรุ่นน้อง พึมพำสิ่งที่อัดแน่นในใจ “พี่ไม่เอายาก แต่งงาน มินเข้าใจใช่ไหม พี่ยังมีอะไรให้ทำอีกตั้งเยอะ อายุพี่ก็ยังไม่สามสิบ ด้วยซ้ำ ทำไมต้องแต่งด้วย”

มินนภัสได้แต่ลูบหลังโดยไม่กล่าวอะไร เธอเข้าใจพิมพ์พิช แล้วก็เข้าใจหัวอกของพิมพ์แซด้วย ในเมื่อเรื่องมาถึงขั้นนี้ การปฏิเสธการแต่งงาน คงยากเสียแล้ว

ข้อเสนอบ

ชนวิวัฒน์ยืนรอรถของพิมพ์แซ่พ้นจากรั้วบ้านจึงค่อยเดินกลับ
มา แล้วก็พบกับแสนศรีนัยที่ยืนกอดดอกฟิงประทุมองอยู่

“มึงคิดจะทำอะไรวะ”

“ก็เข้าไปข้างในไง” ชนวิวัฒน์ตีหน้าซื่อ แม้จะเข้าใจว่าอีกฝ่ายหมายถึง
อะไร แต่ก็ขอกวนสักหน่อย โทษฐานทำให้เขาอกหัก

แสนศรีนัยเขม่นมอง คนตั้งใจกวนจึงได้แต่หัวเราะ

“กูจริงจัง” ชนวิวัฒน์เอ่ยย้า แล้วเดินเบี่ยงคนยืนขวางเพื่อเข้าไปเจรจา
กับว่าที่เจ้าสาวต่อ แต่แสนศรีนัยรั้งหัวไหล่ไว้

“ปล่อยยให้สาวๆ อยู่ด้วยกันก่อน เราไปหาที่เงียบๆ คุยกันดีกว่า”

ชนวิวัฒน์ไม่ทันปฏิเสธ แสนศรีนัยก็ตีวัดมือมากอดคอ เขาจึงยอมเดิน
ตามไปแต่โดยดี

สวนสโตร์อังกฤษของบ้านวรวิธินันท์ร่มรื่นและอุดมไปด้วยต้นไม้
นานาพรรณ ทั้งไม้ทรงสูง ไม้พุ่มเตี้ย และดอกไม้หลากหลายชนิด ลมที่พัด
มาเอื่อยๆ คลอเคล้ากับเสียงน้ำพุช่วยให้อารมณ์ผ่อนคลายลงมาก

สองหนุ่มนั่งลงที่เก้าอี้สีขาวริมรั้ว หันหน้าไปทางซุ้มประตูเหล็กที่เพิ่งเดินผ่านเข้ามา

“กูจะแต่งงานกับมิน” แสตรันย์กล่าวเสียงเรียบ แม้ความสัมพันธ์ของเขากับมินนักจะผ่านความเห็นชอบจากผู้ใหญ่ แถมอาศัยร่วมชยคาด้วยกันมาพักใหญ่ แต่พิธีวิวาห์อย่างเป็นทางการเพิ่งจะกำหนดเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

คนฟังกระตุกยิ้มแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ “อืม ดีใจด้วย”

“ขอโทษที่ไม่บอกให้เร็วกว่านี้” แสตรันย์รู้สึกไม่ดีในข้อนี้ เพราะครั้งหนึ่งธนวัฒน์เคยสารภาพกับเขาโดยตรงไปตรงมาว่าต้องการจีบมินนัก

“กูรู้มานานแล้ว”

คิ้วของคนฟังเลิกสูง ด้วยไม่คิดว่าจะมีใครกล้าบอกธนวัฒน์ ขนาดเขาบอกมินนักสไป่ไปอีกฝ่ายชอบ เธอยังไม่เชื่อเลย

“คุณพิชบอกตอนอยู่ญี่ปุ่น”

พอได้ฟังเฉยแสรสรันย์ก็ไม่แปลกใจ น้องน้อยของตนสนิทกับพิมพ์พิชมาก มีอะไรก็ปรึกษากันตลอดอยู่แล้ว

“เพราะเรื่องนี้หรือเปล่า มึงถึงอยากแต่งงานกับคุณพิช”

ธนวัฒน์ขมวดคิ้ว เหมือนจะเข้าใจแต่ก็ไม่กระจ่างจึงต้องถามย้ำ “หมายความว่ายังไง”

“มึงคงไม่ได้ทำแบบนั้นกับคุณพิชเพราะมีสาเหตุมาจากกูกับมินใช่ไหม”

“ไม่ใช่เว้ย คิดได้ไงเนี่ย”

“ก็ไม่ต้องคิด แต่มั่นชวนให้คิด” สถานการณ์ของธนวัฒน์กับพิมพ์พิชรวดเร็วเสียจนใครๆ ก็แปลกใจ เขาจึงอดคิดในแง่ลบไม่ได้ว่าอีกฝ่ายทำเพื่อประชดหรือไม่ก็หาใครสักคนมาปลอบใจอาการรอกหักของตนเอง

“เห็นกูเลวขนาดนั้นเลยหรือไง”

คนฟังยกไหล่คล้ายบอกว่า ‘ใครจะไปรู้’

“ไอ้xxx” คำพรูสวาทออกมาจากปากของคุณหมอน้ำสวย อดไม่ได้จริงๆ ที่จะก่นดาเพื่อนที่รู้จักกันมาร่วมลืบปี

“ไม่ใช่ก็ดี” แสนศรัณย์ไม่เดือดดาลตาม พอได้ฟังคำปฏิเสธแบบขัดถ้อยขัดคำก็โล่งใจขึ้น “แล้วมึงกับคุณพิช เอ่อ...จริงๆ เหรอ”

โดนถามตรงๆ ธนวัฒน์ก็อึ้งไปอีตใจ ก่อนจะยอมรับแต่โดยดี “อือ”

“เกิดขึ้นได้ยังไง”

“กุจำเป็นต้องลงรายละเอียดไหม”

“ได้ก็ดี” แสนศรัณย์ไม่วายทั้งท้าย

“ไม่ว่าย! นี่มันเรื่องส่วนตัว”

แสนศรัณย์กระตุกยิ้มมุมปากด้วยสีหน้าเคร่งขรึมเช่นเดิม “แล้วคิดว่าคุณพิชจะยอมง่ายๆ เหรอ”

นี่ถึงความจริงข้อนี้ธนวัฒน์ถึงกับถอนหายใจ แม้ต้องการรับผิดชอบแต่เขาก็จะไม่บีบบังคับ หากสุดท้ายพิชยื่นกรานปฏิเสธ เขาก็พร้อมยอมรับ

“ก็ต้องลองเจรจาดู”

“กุขอถามอีกข้อ”

“วันนี้มีพุดมากนะ” ธนวัฒน์เหล่มองคนที่ปกติจะประหยัดถ้อยคำด้วยความฉุนเฉียว

“เผื่อต้องไปตอบคำถามน้องมิน”

คนฟังส่ายหน้า ยังไม่ทันได้ตกลงปลงข้อขึ้นกันอย่างเป็นทางการ ก็ดูท่าเจ้าเพื่อนรักจะกลัวกรยาจนหงอเสียแล้ว

“ว่ามา”

“เหตุผลที่มึงจะแต่งงาน แค่ต้องการรับผิดชอบจริงๆ เหรอ”

เจอคำถามแทงใจ ธนวัฒน์ก็นิ่งงันไป ก่อนจะหันไปสบตาคนที่รู้จักกันมาหลายปีติดๆ “ก็มีเหตุผลอื่นด้วย”

แสนศรัณย์พอเดาได้ เพราะได้ยินมาเหมือนกันว่าช่วงนี้ธนวัฒน์กำลัง

ตกที่นั่งลำบาก

“จะบอกคุณพิชไหม”

“บอกสิ ฎู่ไม่คิดจะปิดบังอยู่แล้ว”

คนได้ฟังพลอยโล่งใจ ด้วยความที่รู้จักกันมานานนี้แหละทำให้พอจะเดาได้ว่าเหตุผลในการแสดงความรับผิดชอบคงไม่ใช่แค่พลาดพลั้งมีอะไรกันแน่ๆ

สองหนุ่มถอนหายใจพร้อมกัน สายตาเหม่อมองไปยังทางเดินที่ทอดยาวจากสวนสู่บ้านวรวิธินันท์ ไม่มีหัวข้อสนทนาอะไรพิเศษต่อจากนั้น คล้ายต่างก็คิดถึงเรื่องที่กำลังเผชิญอยู่ จนเวลาผ่านไปพอสมควรทั้งคู่ก็เข้าไปด้านใน แสนศรียังดึงตัวมินนัสกลับทันทีเพื่อเปิดโอกาสให้ธนวัฒน์ได้เจรจากับพิมพ์พิชตามลำพัง

“ฉัน...”

“ผมมีเรื่องให้คุณช่วย” ธนวัฒน์โพล่งออกมาก่อนที่จะได้ยินคำปฏิเสธหรือโดนไล่กลับ

พิมพ์พิชสีหน้างงน เรื่องเก่ายังตกลงกันไม่ได้ ทำไม่ถึงมีเรื่องใหม่ขึ้นมา แต่พอเห็นท่าที่จริงจังก็ปฏิเสธไม่ลง มาถึงขั้นนี้แล้วคงไม่มีอะไรแย่ไปกว่าเรื่องที่กำลังเผชิญอยู่หรอก

“ว่ามาค่ะ”

ธนวัฒน์ไม่กล่าวในทันที กลับหันมองไปรอบๆ เพราะจำได้ว่ายังมีแม่บ้านของพิมพ์พิชอยู่อีกคน

“ความลับเธอค่ะ” พิมพ์พิชเดาได้จากอากัปกิริยา

“ค่ะ ผมไม่ได้ไม่ไว้ใจคนของคุณพิช แต่ว่า...”

“งั้นขึ้นไปคุยในห้องทำงานก็ได้ค่ะ”

พิมพ์พิชลูงนำโดยมีธนวัฒน์เดินตามไปติดๆ และเพียงแค่ว่าทั้งสองเดินหายขึ้นชั้นสองไป ที่มุมเสาของห้องนั่งเล่นก็ปรากฏเงาของแม่บ้านประจำบ้านสวนวรวิธินันท์ เธอกำลังตั้งหน้าตั้งตาพิมพ์ข้อความรายงานใครบางคน

เพราะเมื่อไม่กี่นาทีก่อนเพิ่งได้รับสายด่วนว่าให้จับตามองทั้งคู่ทุกฝั้ว

ห้องทำงานของพิมพ์พิชอยู่บนชั้นสองทางปีกซ้ายของบ้าน ภายในทาด้วยสีขาว เพอร์นิเจอร์ส่วนใหญ่เป็นงานไม้ ด้านหลังเป็นผนังกระจกยาวตั้งแต่พื้นจรดเพดาน มีผ้าม่านสองชั้น ชั้นแรกเป็นสีขาวทึบซึ่งถูกผูกเก็บไว้อย่างเรียบร้อย อีกชั้นเป็นเพียงผ้าม่านโปร่งแสงซึ่งกำลังปลิวตามลมที่โชยมาอ่อนๆ

“ห้องทำงานคุณสวยดี” แวตารนวัฒน์เต็มไปด้วยความชื่นชม แม้กว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของพื้นที่จะเต็มไปด้วยข้าวของ เช่น โต๊ะไม้ตัวใหญ่ที่พิมพ์พิชน่าจะใช่วาดแบบ เพราะมีอุปกรณ์วางอยู่หลากหลายทั้งดินสอ กระดาษวาดแบบ กรรไกร สายวัด ฯลฯ อีกมุมหนึ่งก็เป็นราวแขวนผ้าและชั้นไม้ พอมองเลยไปทางผนังกระจกก็เห็นลำคลองสายเล็กๆ และทุ่งนาเขียวขจีซึ่งดูแล้วร่มรื่นสบายตา

“ต่างจากห้องที่คอนโดคุณเลยคะ” แม้ห้องที่คอนโดของพิมพ์พิชจะมีอุปกรณ์ไม่ต่างกันมาก แต่สไตล์การตกแต่งต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะที่นั่นเป็นแนวโมเดิร์นนำสมัย การออกแบบภายในเน้นการใช้งานให้คุ้มทุกพื้นที่

“แต่มีอย่างหนึ่งที่เหมือนกัน ผนังกระจก คุณจะชอบที่โปร่งนะคะ” พิมพ์พิชจ้องรณวัฒน์เขม็งหลังจากฟังเขาวิเคราะห์ห้องทำงานอยู่นาน “คุณรู้จักคอนโดฉันด้วยหรือคะ” เธอถามอย่างอดสงสัยไม่ได้ มันตึงๆ ตั้งแต่เขาบอกว่าไปหาที่นั่นแล้ว

“ผมเคยไป”

“ตอนไหนคะ ฉันไม่เคยพาใครขึ้นห้องเลยนะนอกจากคนที่สนิทกันจริงๆ”

“คุณพิชคงจำไม่ได้ ตอนนั้นคุณเมามาก”

คนฟังสีหน้าฉงน นึกอย่างไร้ก็นึกไม่ออก

“น่าจะเป็นวันที่คุณถูกคุณพีโทร. มาบอกเลิก”

พอได้ยินเช่นนี้ก็เริ่มคล้อยคล้ายคลิบคลา “แต่วันนั้นมินกับคุณแสนเป็นคนไปพาฉันออกมาจากคลับ”

“คุณมินบอกแบบนั้นหรือคะ”

“ก็...เปล่า” พิมพ์พิชอีกอัก หลังจากวันนั้นเธอกับมินนัสไม่เคยเอ่ยถึงเรื่องนี้เลยต่างหาก

“ผมต่างหากที่เป็นคนไปพาคุณออกมา คุณยังอ้วกใส่ผมอยู่เลย”

พิมพ์พิชตาโต รู้สึกวางสีหน้าไม่ถูก ทำไมธวัณณ์ถึงได้อยู่ตอนเธอสภาพแย่แยะตลอด

เห็นสีหน้าคนเพิ่งรู้ตัวแล้วธวัณณ์ก็ยิ้มขึ้น “คืนนั้นน้องมินกับนายแสนบอกจะอยู่เฝ้าคุณ ผมเลยกลับมาก่อน เสื้อชีรุของคุณยังอยู่ในรถผมอยู่เลย”

“คะ? ชีรุ?” พิมพ์พิชเค้นทุกซอกซอกของความคิด คอนโดของเธอไม่ค่อยมีชุดสำเร็จเก็บไว้ ส่วนมากจะเป็นชุดพิตติง^๒ ซึ่งแน่นอนว่ามันไม่สมบูรณ์แบบ แล้วชีรุที่ธวัณณ์ว่าก็คงไม่พ้นชุดที่บรรดาเพื่อนสาวประเภทสองซึ่งเป็นช่างแต่งหน้าทำผมช่วยให้ทำขึ้นมาเพื่อใส่ไปงานปาร์ตี้แนวๆ

เธอหันไปสบตาคนขโมยเสื้อแล้วหัวเราะคิก ลืมเรื่องน่าอายของตนไปทันที เพราะหากจำไม่ผิดชุดนั้นแทบไม่ปกปิดอะไรเลย

“คุณใส่จริงหรือคะ”

สองแถมของคุณหอมหนูมระเรื่อขึ้นเล็กน้อย จนต้องสเปเปลี่ยนหัวข้อสนทนาให้ไกลจากเรื่องนี้

“ผมว่าเรามาเข้าเรื่องกันดีกว่า”

พิมพ์พิชลั่นยิ้มเต็มที่ คุณหอมหนูสวยตอนขึ้นนี่ก็น่ารักดีเหมือนกัน

^๒ ชุดที่เย็บแบบชั่วคราว

เอ๊ะ! น่ารักหรือ ไม่ได้ๆ...เธอกระแอมนิดๆ เพื่อตั้งสติ แล้วเดินไป
นั่งที่โซฟามุมห้อง

“เอาสิคะ เริ่มได้เลย”

ธนวัฒน์หึ่งตัวตามลงไป สีหน้าเคร่งขรึมขึ้น

“ที่ผมอยากแต่งงานกับคุณพิชชนอกจากต้องการรับผิดชอบแล้ว ผม
ยังมีอีกเหตุผลหนึ่ง”

คิ้วบางขมวดเข้าหากันเล็กน้อย แต่กระนั้นก็พยายามตั้งใจฟังอย่าง
เต็มที่

“คุณปู่ของผมต้องการให้ผมแต่งงานกับหลานสาวของเพื่อนท่าน”

“แล้ว...”

“แต่ผมไม่ได้รักเธอ และในสายตาผมเธอก็เป็นเพียงน้องสาว”

“คุณเลยอยากแต่งงานกับฉันเพื่อหนีการคลุมถุงชน” พิมพ์พิชสรูป
สั้นๆ ตามความเข้าใจ เหตุการณ์นี้มักเกิดกับทุกครอบครัวที่ฐานะทางบ้าน
ค่อนข้างดี ผู้ใหญ่มักจับหนุ่มสาวที่ผู้ใหญ่สนิทชิดเชื้อหรือไม่ก็ทำธุรกิจร่วม
กันมาแต่งงานกัน สาเหตุก็เขาได้ไม่ยาก ‘เรือล่มในหนอง ทองจะไปไหน’

“จะว่าแบบนี้ก็ได้ค่ะ แล้วก็เกิดเรื่องของเราขึ้นมา และผมก็อยาก
รับผิดชอบคุณพิชด้วย” ธนวัฒน์กล่าวสรุป

“แต่เราไม่ได้รักกัน และฉัน...ก็รักพี่พ้อยู่”

“ผมเข้าใจ” ธนวัฒน์ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ แผลที่สดใหม่อย่างไรก็ยังเจ็บ
“เราลองอยู่ด้วยกันสักพักก็ได้ ถ้าคุณพิชรักผมไม่ได้จริงๆ ค่อยเลิกกัน”

“แล้วคุณหมอมักรักฉันได้หรือคะ” ไม่รู้ทำไมถึงหลุดปากออกไป
ฝ่ายนั้นเองก็ดูตะลึงกับคำถามของเธออยู่ไม่น้อย

“ตอนนี้ผมไม่ได้คบใคร” ธนวัฒน์ตอบกลางๆ ไม่ได้มั่นใจในความ
สัมพันธ์นั้นๆ เพราะตั้งแต่พบพิมพ์พิชกระทั่งตอนนี้ยังสัมผัสได้เพียง
มิตรภาพดีๆ ที่มีให้กัน ส่วนจะพัฒนาจนกลายเป็นความรักได้หรือไม่ คง
ต้องปล่อยให้มันเป็นเรื่องของอนาคต

“หนึ่งปี ถ้าเรารักกันไม่ได้ ผมจะหย่าให้คุณ”

พิมพ์พิชยังลังเล พวกเขาสองคนไม่ได้รู้จักมักคุ้นกันพอที่จะใช้ชีวิตร่วมกัน ที่สำคัญ...นี่ไม่ใช่การแต่งงานแบบที่เธอฝันถึง ไม่ใกล้เคียงเลยสักนิด

“เราจะอยู่กันแบบเพื่อน ผมจะไม่ล่วงเกินคุณพิชหากความสัมพันธ์ของเราสองคนไม่สามารถพัฒนาไปถึงขั้นนั้นได้ ช่วงที่แต่งงานและหลังจากหย่าห้าปี คุณพิชจะได้ค่าเลี้ยงดูและหุ้นของโรงพยาบาลเทโชตมในส่วนที่ผมสืบเปอร์เซ็นต์”

คนได้ฟังข้อเสนอหน้าเหลือ รู้สึกว่าชนวนจะพุ่งเทกับการแต่งงานหลอกๆ ครั้งนี้มากเกินไป

“ด้วยข้อเสนอนี้คุณพิชก็จะไม่ผิใจกับคุณยาย แถมยังเอาเงินปันผลไปต่อยอดธุรกิจได้ด้วยค่ะ”

“ฉันไม่ได้เห็นแก่เงินขนาดนั้นนะค่ะ” พิมพ์พิชหน้าง้ำ ตวัดตามองคนสรรหาข้อเสนอมาล่อตาล่อใจอย่างกรุ่นโกรธนิดๆ

“ผมไม่ได้ดูถูกคุณ” ชนวนรีบแก้ตัว “คือผมหมายความว่าถ้าคุณพิชมีโปรเจกต์ใหม่ๆ จะได้ไม่ต้องรบกวนคุณยายไงคะ”

แม้จะยังไม่คล้อยตาม แต่ท่าทีของพิมพ์พิชก็อ่อนลง

“ค่อยๆ คิดก็ได้ค่ะ ผมให้เวลาคุณพิชตัดสินใจหนึ่งอาทิตย์ ถ้ามีข้อสงสัยอะไรตรงไหนหรืออยากมีข้อเสนออื่นๆ ก็โทร. หาผมได้ตลอดเวลา”

“คุณนี่เหมือนมาคุยธุรกิจมากกว่ามาขอฉันแต่งงานนะค่ะ”

ชนวนหัวเราะ “ผมคงถนัดคุยเรื่องธุรกิจมากกว่าจริงๆ เพราะยังไม่เคยขอใครแต่งงานเลยสักที”

พิมพ์พิชไม่ช้าด้วย ได้แต่มองเขานิ่งๆ อย่างไม่รู้จะเอะอะไร จนฝ่ายนั้นลุกขึ้น

“ผมขอตัวกลับก่อนดีกว่า คุณจะได้มีเวลาทบทวน”

พิมพ์พิชลูตาม คิดจะเดินลงไปส่งอีกฝ่าย

“ไม่ต้องไปส่งหรอกค่ะ ผมลงไปถูก”

ธนวัฒน์ส่งยิ้มให้แล้วเดินออกจากห้องไป ทิ้งให้คนได้รับข้อเสนอข้าง
ขบคิดหาทางออกเพียงลำพัง

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พิมพ์พิชยังคิดไม่ตก กระทั่งวันนี้
ที่ต้องให้คำตอบ ธนวัฒน์เสียบหายไปเลยหลังจากยื่นข้อเสนอ ไม่มีการ
กอดัน เซ้าซี หรือเร่งเร้าใดๆ จะมีก็เพียงข้อความที่ส่งมานัดแนะเวลาเพื่อ
ฟังคำตัดสินใจครั้งสุดท้าย สถานที่นัดพบคือร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ไม่
ไกลจากที่เธออยู่ในตอนนั้นนัก

ช่วงที่ผ่านมาคอนที่เป็นเดือดเป็นร้อนมากที่สุดเห็นจะเป็นพิมพ์แช่ที่
โทร. มาขู่เข้าเย็น ดูเหมือนท่านจะติดต่อกับธนวัฒน์ และฝ่ายนั้นคงบอกว่า
ต้องรอคำตอบจากเธอ ซึ่งหลังจากขบคิดมาร่วมสัปดาห์ก็ก็ยังยืนยันตาม
เจตนารมณ์เดิมว่า ‘ไม่แต่ง!’ เธอแต่งงานกับคนที่ไม่รักไม่ได้จริงๆ

พิมพ์พิชพ่นลมหายใจเอือกใหญ่ ไม่สนแม้เสียงจ่อแจจากผู้ที่เดิน
ขวักไขว่ไปมา เพราะถึงแม้จะตัดสินใจได้แล้วก็ยังมีเรื่องให้กังวล เธอหวัง
เหลือเกินว่าพิมพ์แช่จะเข้าใจ

“เป็นอะไรยะหล่อน”

ประโยคหักทลายในระยะประชิดทำให้คนอยู่ในวงค์สะดุ้ง เมื่อเงย
หน้าขึ้นก็พบเบน หรือแบรี่ ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งที่มีจิตวิญญาณเป็น
ผู้หญิง และเป็นเจ้าของบริษัทออร์แกนไนซ์อันดับต้นๆ ของประเทศ

“ทำไมทำหน้าทำตาเหมือนปวดอ้อยอย่างนั้นล่ะ”

“มีเรื่องให้คิดนิดหน่อย” เธอรู้จักมักคุ้นกับเบนดี เพราะเขาใช้บริการ
เสื้อผ้าแบรนด์พิมพ์พิชในงานอีเวนต์ต่างๆ บ่อยครั้ง ดังเช่นวันนี้ที่มีงาน
เปิดตัวนาฬิกานำเข้าจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ณ โรงแรมชื่อดังริมแม่น้ำ
เจ้าพระยา เขาก็ไม่พลาดที่จะรีเคสท์ชุดของแบรนด์เธอ และเนื่องจากเป็น
งานใหญ่ เธอจึงต้องลงมาคุมงานด้วยตัวเอง

“ข้างนอกเป็นไงบ้าง” เธอถามถึงบรรยากาศในงาน เพราะตั้งแต่มาถึง ช่วงบ่ายก็หมกตัวอยู่ในห้องแต่งตัวตลอด

“ก็โอเค จะมีปัญหาเรื่องเดียว” เจ้าของบริษัทออร์แกนิกส์ไม่พูด แต่บ๊วยไปไปยังชุดที่แขวนอยู่ที่ราวข้างๆ

พิมพ์พิชเข้าใจโดยไม่ต้องอธิบายอะไรเพิ่ม แล้วยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

“ยังมาไม่ถึงอีกเหรอ นี่งานใกล้จะเริ่มแล้วนะ” เธอรับผิดชอบดูแลคนที่จะมาใส่ชุดพินาเล ส่วนลูกน้องที่มาด้วยเกือบสิบคนกระจายตัวกันไปดูแลนางแบบคนอื่นๆ

“ยังจำ” เบนตอบปากยื่นปากยาว สภาพอารมณ์ค่อนข้างหงุดหงิด “นี่เพ็งโทร. ไปอีกมา เห็นบอกว่ากำลังหาที่จอดรถ”

“เอาน่า ก็ถึงแล้วนี่นา” พิมพ์พิชช่วยพูด หวังให้อีกฝ่ายอารมณ์ดีขึ้น

“ฉันเลยลงมารอนี่ไง กลัวจะไม่ทัน ฮี! ยายเอมิเนีย ยังไม่ทันจะแต่งเท้าให้เสร็จเลยเข้าถึงยากละ ระวังก็มีเรือนไข่มุนี่นั่นหยุ่มหยุ่มไปหมด นี่ไม่กี่เดือนก่อนยังเดินตามฉันต้อยๆ เพื่อของานทำอยู่เลย”

‘เอมิ’ ที่เบนกล่าวถึงคือเอมิตา นักแสดงดาวรุ่งที่แจ้งเกิดจากซีรีส์วัยรุ่นชื่อดังที่กำลังเป็นกระแสและมาแรงในช่วงนี้ ด้วยความโดดเด่นนี้เอง เจ้าของงานจึงรีเคสตัวให้มาเดินแบบในชุดพินาเลแทนนางแบบรุ่นพี่ที่ถูกวางตัวไว้ในตอนแรก

“นี่ซ่อมก็ไม่มานะ ฉันละกลัว...อ๊าย! น้องเอมิมาแล้วเหรอคะ”

พิมพ์พิชหันหน้าเลอลเมื่อจู่ๆ เบนก็เปลี่ยนท่าที แถมยังผละออกจากเธออย่างรวดเร็ว แต่พอมองตามก็รู้เหตุผล

นักแสดงดาวรุ่งมาถึงแล้วนั่นเอง

“ตายตาย คุณอัมก็มาด้วยเหรอคะ เชิญค่ะเชิญ” เจ้าของบริษัทออร์แกนิกส์ต้อนรับขับสู้อย่างออกหน้าออกตา

“มิขอโทษนะคะที่มาสาย วันนี้รถติดจริงๆ ค่ะ”

“ไม่เป็นไรเลยคะ เหตุสุดวิสัยนี่นา งั้นเราเริ่มกันเลยนะ” เบน

ประคองหลังนักแสดงสาวพาไปส่งให้ช่าง ทว่าเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็โดนขัด

“เดี๋ยว จะให้หลานฉันนั่งตรงนี้แหละ”

“คะ ทำไมเหรอคะ” เบนชะงักทันที คิ้วกระตุกรัวๆ ดังเดาปัญหาที่กำลังจะตามมาได้รางๆ

“เสียงก็ดังโหยกโหยกโวยวาย ผู้คนก็เดินไปเดินมาน่าเวียนหัว กลืนก็มีแต่อะไรไม่รู้ หลานฉันจะนั่งได้ยังไง”

แล้วก็ไม่ผิดไปจากที่คิด เบนชะงักงันทันที สมองคิดหาคำพูดดีๆ ที่ไม่ใช่คำตำ เพราะถ้าหลุดคำไม่เหมาะสมออกมาแม้แต่คำเดียว งานวันนี้ล่มแน่ๆ

“แต่ทุกคนก็แต่งหน้าแต่งตัวกันที่นั่นะคะ” เบนจิบปากจิบคอ ผายมือไปยังนางแบบคนอื่นๆ ที่ล้วนคลุกคลีในวงการมานาน

“หลานฉันไม่เหมือนคนอื่น!”

พฤติกรรมมองคนอื่นด้วยหางตาแล้วขีดหน้าขึ้นทำให้เบนกำมือแน่น แม้ปากจะยังฉีกยิ้มแต่สายตาเรียบนิ่ง ปราดมองอ้อมราตั้งแต่หัวจดเท้า แม้วัยของอีกฝ่ายจะล่วงเข้าเลขหก แต่ร่างกายยังคงแข็งแรง หน้าตาผิวพรรณก็ดูอ่อนกว่าอายุจริงมาก

‘ดูก็รู้ว่าทำมาเยอะ’ แม้จะพูดออกเสียงไม่ได้แต่ก็กัดในใจ พอสาแก่ใจแล้วจึงป้อนน้ำทำหน้าที่ต่อ

“พื้นที่เรามีจำกัดคะคุณอัม ยังไงช่วยทนหน่อยได้ไหมคะ นี่ก็ใกล้ถึงเวลาแล้ว” เบนมีประสบการณ์ในการรับมือมนุษย์ประเภทเรื่องมากมาเยอะ และอัมรากิไม่ใช่เคสแรก สิ่งเหล่านี้ล้วนเคยเกิดขึ้นนับครั้งไม่ถ้วนกับดาวดวงใหม่ที่คิดว่าตนอยู่เหนือคนอื่น แต่ต้องคอยสังเกตว่าช่วงไหนควรดึงเชือกให้ตึงหรือช่วงไหนควรผ่อนก็เท่านั้น

“ไม่เป็นไรหรอกคะคุณย่า มียูได้ แต่งหน้าแต่งตัวแป็บเดียวเอง”

“ไม่ได้!”

โดนตวาดไปทีเดียว นักแสดงสาวก็หน้าเสีย เหลือบมองเบนอย่างขอ

ลูกเกโทษที่ไม่อาจช่วยอะไรได้

“ไปหาห้องมา ไม่งั้น...ล้มจี้ต พาเอมิกลับ” ประโยคหลังอัมราหันไปบอกผู้จัดการส่วนของเอมิตาซึ่งทำตามคำสั่งทันที

“เดี๋ยวค่ะเดี๋ยว” เบนจำต้องยอม เพราะอย่างไรก็ได้ไม่คุ้มเสีย “เบรีจะรีบหาห้องให้ นะคะ”

แล้วเบื้องหน้าก็บังเกิดความวุ่นวายคุณสอง เบนรีบไปตามหาผู้ช่วยเพื่อให้จัดการเรื่องห้อง ส่วนช่างแต่งหน้า ช่างทำผมก็เริ่มเก็บของ เพราะต้องตามไปแต่งหน้าแต่งตัวให้นักแสดงสาว

พิมพ์พิชthonหายใจ ลูกขึ้นเก็บชุดในส่วนของตนเอง เพราะต้องหอบเสื้อผ้าไปที่ห้องแต่งตัวใหม่ของเอมิตาเช่นกัน

‘เรื่องส่วนตัวก็เครียดจะตายอยู่แล้ว ยังมาเจอคนเรื่องมากอีก’